

Power to your next step

Získejte až **7 500 Kč zpět**
za nákup vybraných produktů.

Kupujte od 15. 3.–31. 5. 2013 fotoaparáty a příslušenství
Canon a **získejte část svých peněz zpět!**

Podmínky akce a více informací získáte na www.canon.cz/akce-eos.

Canon

www.canon.cz/akce-eos

FOCUS

magazine

5

2013

FOCUS

magazine

Toskánsko, Toskánsko, Toskánko, tolikrát **pojedeme letos** fotit do nejfotogeničtějšího kraje Itálie; alespoň pro fotografům a malířům to tak připadá. Proto stojí za to se tam vracet, proto

Na poslední toskánské říjnové fotoexpedici **FOCUSmagazinu** mě přepadla rezignace z toho, že mě Toskánsko vlastně po tolika letech nemůže už vůbec ničím překvapit. Stejná místa, podobné počasí, stejně azurové nebe rozlehlé lány obilí, v říjnu hluboká orba, barevná půda... Zbývá opravdu nafotit jen posledních 5-6 míst, která ještě nikdo pořádně nezachytil a nezdokumentoval.

Ukázalo se, že jedno z těch míst – cypřišový háj u silnice – skrývá nespočetně dalších tajemství. Slunce na obloze, dobré místo a dobrý aparát ještě vůbec neznamená, že na kartu zaznamenáte výtečnou fotografii. Chce to ještě kus pořádného štěstí. A to v říjnu přišlo. Mlha zahalila všechna místa, kde se postupně objevujeme se vším tím náčiním, stativy, filtry, deštníky a objektivy. Mlha nám

pohádkově vymalovala místa, jež do detailu známe pokaždé poznáváme jinak – vymalovala Belvedere, objala cypřišový háj u cesty a překryla svým příkrovem Abbazia di Monte Oliveto Maggiore.

A zase to bylo jiné. Takže do Toskánska stojí za to jet a fotit. Můžete jet po vlastních nebo vám nabízíme fotografickou zkušenost a perfektní znalost místních podmínek. Zavedeme vás na místa, kam cestovatelé moc nejezdí a víkendoví fotografové nemají čas zavítat. A pokaždé si dovezeme výborné fotky, takže focení v Toskánsku je díky znalosti terénu a stabilnímu počasí v květnu a říjnu snad největší jistota ze všech našich fotoexpedičních cest. Zavítejte do kraje fotografů a malířů, vítejte v Toskánsku.

[Google+](#)

[Facebook](#)

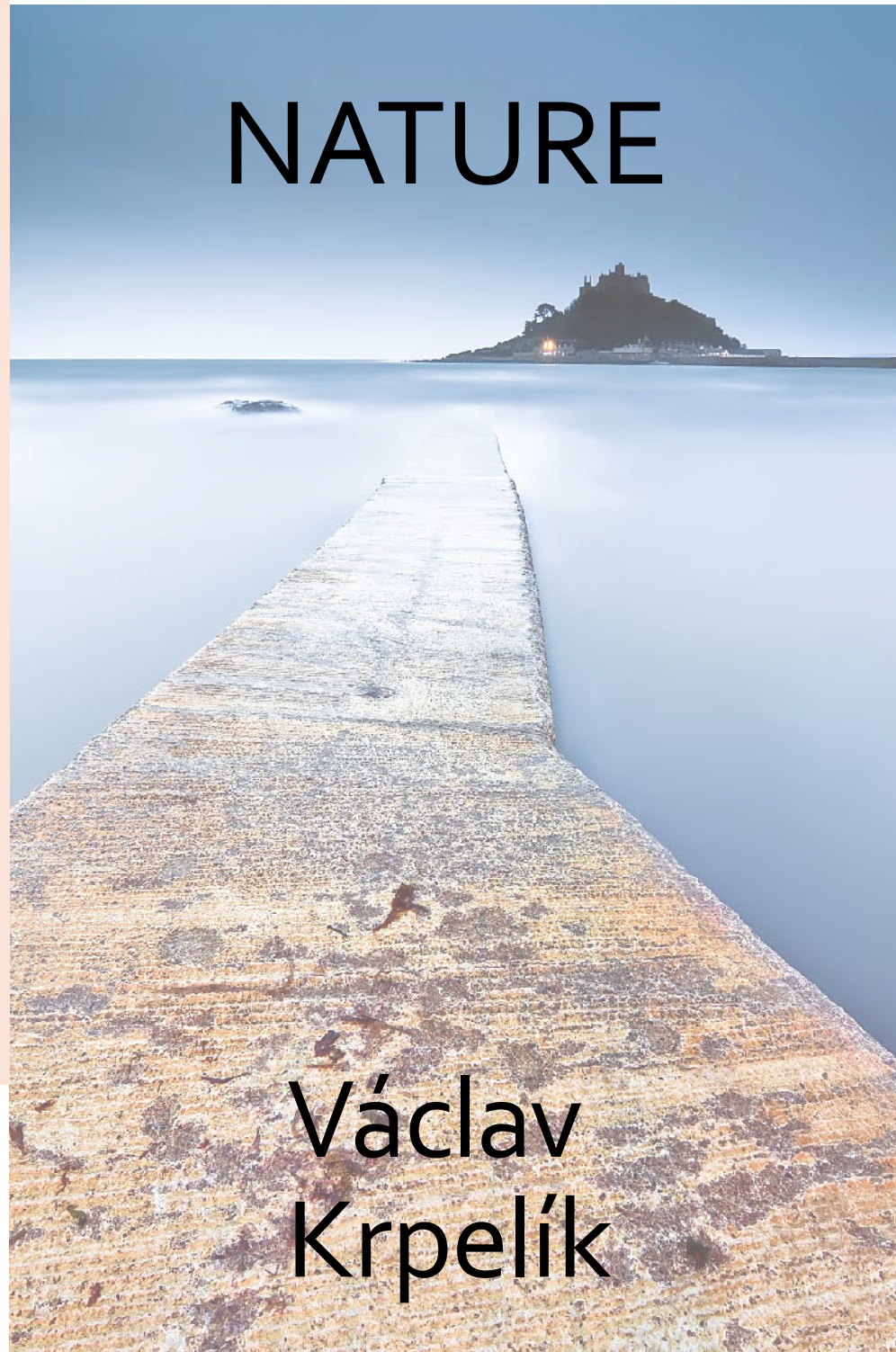
Podpořte nás na sociálních sítích

GLAMOUR FASHION

Igor Adler

NATURE

Václav
Krpelík

STREET ŠKOLA

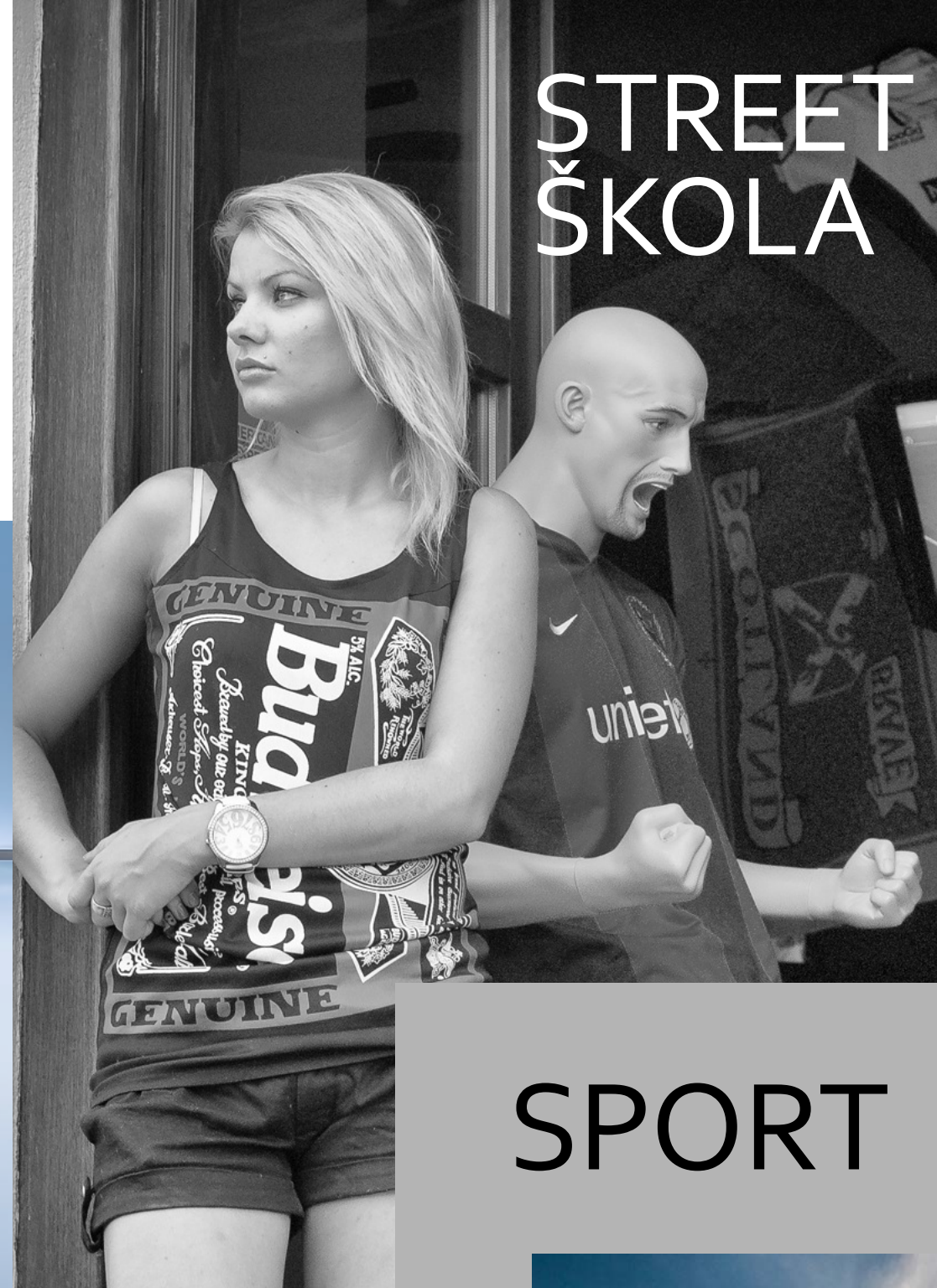

FOTO EXPEDICE

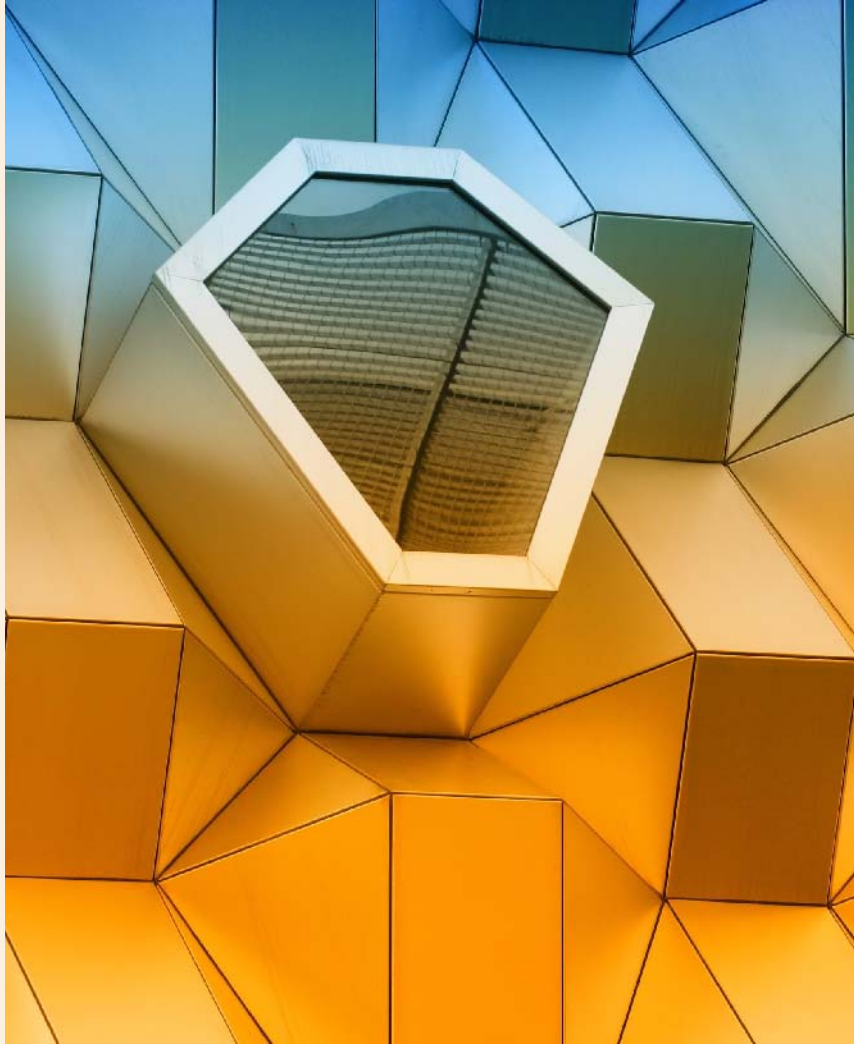
Kladská
22.6.2013

SPORT

Peter
Praženka

ARCHITECTURE

Pavel Kozdas

REPORTÁŽ

Vojta Herout

FOTOKLUB FOTOKRUMLOV

NOVÁ MISS A JEJÍ FOTOGRAF

fotografování

s blesky

Nikon a Canon

*Registrace na
kurz Nikon*

Na jednodenním kurzu se naučíte rychle a s jistotou fotografovat s interními a systémovými blesky. Vyzkoušíte si, jak fotit v malém ateliéru, venku, portréty, akční scény. Naučíte se “číst” světlo, používat rozptylky, softboxy. Zvládnete nastavení blesků, jejich bezdrátové řízení, synchronizaci na druhou lamelu a synchronizaci při časech kratších jak 1/250 s.

*Registrace na
kurz Canon*

Fashion Glamour

Igor Adler

Igor Adler je módní fotograf a lektor, jehož mladistvá záliba ve fotografii se nakonec proměnila v mnohaletý pracovní záprah.

V oboru fotografie se pohybuje desítky let, a to se v pozitivním slova smyslu podtrhuje na jeho fotografiích. Najdete mezi nimi kromě fashion a glamour fotografie, také produkční služby pro prezentační kampaně desítek firem u nás i v zahraničí. Jeho zkušenosti mohou mnoha z nás pomoci na fotografické cestě, a proto jsme jej požádali o rozhovor.

*Co podle vás chybí
začátečnickům při fotografování
fashion, glamour?*

Módní fotografie je obecně velmi nákladným oborem, který vyžaduje značnou dávku kreativního myšlení. V dnešní době chybí začátečnickům určitá pokora k fotografii a znalost její hodnoty. Digitalizace částečně zapříčinila „vypnutí mozku“, což vede k bezmyšlenkovitému „cvakání“ bez většího záměru a přípravy, protože jedna publikovatelná fotografie vždycky vyjde :-). Tím pádem snímek nemá vyčíslitelnou hodnotu (jako tomu bylo například u analogové fotografie) a začínající fotografové, tak ani neumí ohodnotit svoji práci při jejím prodeji. Obrovským problémem je neznalost licenčních práv k prodeji fotografie, což v případě fotografované osoby může být kamenem úrazu a vést až k soudním sporům, o kterých slychám v poslední době velmi často.

*V dnešní době chybí začátečnickům určitá
pokora k fotografii a znalost její hodnoty.*

Záleží také na technice a jejich výbavě?

Dříve tomu tak bylo, protože se cena techniky zohledňovala do cenové kalkulace zakázek, jenže na to už dnes nikdo nehledí. Klient vyžadoval velkou show, aby věděl, za co platí, a proto nebylo výjimkou mít na pracovišti i 12 světel, jenže dnes vám velkou produkci už skoro nikdo nezaplatí. Základem celé tvorby je v první řadě nápad, světlo a kompozice. Tyto tři aspekty stačí k vytvoření dobré fotografie, ovšem ne reklamní, protože na té je potřeba tým lidí, kteří se na výsledku podílí každý nemalou částí. Za příklad dávám svoji přítelkyni, která je profesionální modelkou a vizážistkou, proto má k fotografii blízko. Fotografuje kompaktem, protože ji vyhovuje jednoduchost ovládání, ale výsledné výstupy můžu směle porovnávat s fotografy, kteří mají výbavu za statisíce. Vše je o vidění a to nikdo, nikdy, nikoho nenaučí.

Jaké jsou minimální nároky na focení módy?

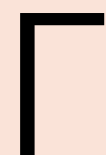
Pokud budeme uvažovat o minimu, tak i výsledek bude průměrný. Bohužel, fashion rovná se produkce. Ta skýtá spoustu kreativních lidí od návrhářů, přes vizážisty, hairstylysty, asistenty a hlavně modelky. K pořízení dobré fotky vždy není potřeba drahá technika a tým, ale kvalitní objekt. Modelka je tahounem atmosféry a celkového dojmu. Takže, když nemám svůj den nebo se mi nechce fotografovat, tak dám přednost modelce, která práci odvede za mě ☺

Jaké desatero by si měli fotografové zapamatovat, aby se jejich zkušenosti s fotografováním fashion rozvíjely?

- _ jako první a nejdůležitější je KOMUNIKACE
- _ nápad a cíl fotografie
- _ cílová skupina
- _ sledovat módní trendy
- _ NEKOPÍROVAT
 - _ nečíst komentáře k vlastním fotografiím na českých „hobby“ serverech
- _ publikovat na zahraničních webových stránkách
- _ pokora a etika k fotografii
- _ perfektní znalost ovládní fotoaparátu
- _ vnímat světlo a kompozici

Ukažte nám prosím na vybrané fotografii, jak byla pořízena.

Fotografie vznikla na ostrově Hvar. Jako lokace pro pořízení tohoto snímku bylo zvolené malé soukromé letiště aeroklubu Faro.

K samotné fotografii - foceno v pravé poledne, ostré stíny jsou změkčeny difúzní plochou a dosvíceny sluníčkem - beauty dishem, který svým charakterem připomíná sluneční světlo. V podzimním období celý ostrov připomíná spálenou krajinu, a proto výsledné tónování bylo zvoleno s ohledem na tento fakt. Fotografie je v současné době použita v reklamní kampani anglického outletu v mezinárodním měřítku.

Igor Adler

ashion

Spousta vašich fotografií pochází od moře, z pláží... Máte ty lokality raději než ateliérové focení? Je totiž mnohem snazší fotit v ateliéru, kdy si člověk všechno světlo urídí sám.

Ano, to s vámi souhlasím. Jenže exteriér je pro mě vždy výzva. Mám vymyšlený styl, scénu, lokaci na další den, vzbudím se a počasí si diktuje svoje podmínky, proto je potřebné zvolit i vhodnou světelnou techniku. Upřednostňuji práci s přirozeným světlem, protože nekazí atmosféru fotografie. Naštěstí se trend stále posouvá a od záblesků se ustupuje. Díky dřívějšímu působení v zahraničí mi je prostředí u moře blízké a zakomponování modelky do tohoto prostředí je vždy jiné a kreativní. Ovšem i ateliérové focení má něco do sebe. Je vyžadován kosmetickými a kadeřnickými firmami pro fotografování beauty portrétů, kde hlavním produktem na fotce je práce kadeřníků či vizážistů a nedochází ke stahování pozornosti na pozadí.

Kdy by toho fotograf měl nechat? Když se nedostavují výsledky? Nebo když se kvality výsledků výrazně nezlepšují?

Myslím, že v každém oboru - a nemusí se v zásadě jednat jen o fotografii - platí, že pokud nás práce neuspokojuje či nepřináší adekvátní výsledek, tak je vhodné toho včas nechat. Každý fotograf má občas pocit vyhoření a chtěl by se svou prací skončit. Buď nalezne nový směr a motivaci nebo je lepší, aby ho fotografie dále provázela pouze jako koníček.

Kdybyste měl uvést příklad nějaké své práce, kdy jste zjistil, že fotografovat módu a ženskou krásu je to správné, kdy to bylo a při jaké zakázce?

Těžká otázka, ale radost z focení ženské krásy mám vždy, když objevím nějakou novou nadějnou tvář. Uspokojuje mě, když vidím, že pracuji s kvalitním týmem včetně modelek. Pro lidi mimo obor je to samozřejmostí, jenže doba se změnila, a jelikož na tuto práci nepotřebujete papír, který by potvrdil tu či onu dovednost, tak i na placenou zakázku si může klient určit modelku (svoji známou), která modelkou není, jen se ráda nechá vyfotit, a pak je práce dvakrát tak delší a i psychicky náročnější. Po takové práci si říkám, proč nejsem rentiér. V poslední době mě velmi bavila práce s mladými kreativními návrháři z Česka, protože je velmi důležité podporovat českou originální tvorbu i bez finanční potřeby.

Igor Adler

Vaše prožitky při prvním komerčním focení? Nervozita, spěch, očekávání?

Vzhledem k tomu, že nepatřím k nejmladší kategorii módních fotografů, vzpomenout si na první zakázku je trochu problém :-). Určitě jsem nikdy netrpěl nervozitou a spěch k fotografii rozhodně nepatří. Očekávání? Ty mám dodnes stejné, ať se fotografie líbí a najde si své příznivce.

Co považujete za nejtěžší část své práce?

Nejtěžší je vždy nápad a chuť, protože když se fotografií živíte, tak ve volném čase chcete odreagování a ne jej trávit s fotoaparátem v ruce. Jsem člověk, který neustále sleduje novinky v technice a tak je někdy těžké si doma obhájit, proč si „musím“ koupit nový objektiv, když mám jeho předchozí verzi :-). Nejvíce mě v práci vysiluje vysvětlování, proč má zakázka tu či onu cenu a z čeho se ta cena skládá, protože klient si velmi často neuvědomuje, kolik lidí je pro práci potřebných.

Vybíráte si také zahraniční modelky a fotíte v zahraničí?

Zahraniční modelky k nám přijíždí jen zřídka, přece jenom nejsme módní velmoc. Ovšem české modelky, které pracují i v zahraničí jsou často mými objekty. Není to z důvodu vytváření si image, nejsem typ, co se rád „vystavuje či ukazuje“, ale modelky, které mají zkušenosti v zahraničí, přemýšlí jinak. Mají k práci pokoru, jsou zodpovědné a vědí, že ony jsou objekt, na který se vše navěsí a vyfotografuje, proto do focení nemluví. Modelky, které pracují pouze u nás, tak těm tento přístup velmi často chybí, mají tendenci mluvit do přípravy, do oblečení, stylingu a to není profesionální. Tento fakt neplatí o všech. Myslím si, že české modelky mají velký potenciál, jen, jak jsem se již zmínil, ke všemu přistupovat s pokorou.

Ostatní žánry jako svatba, akt, vás tolik nelákají?

Akt fotografuji jen výjimečně, spíše na přání pro známé, kamarádky modelky, které ke mně mají důvěru. Svatbu jsem opět fotografoval spíše pro známé nebo pro zahraniční klienty. V průměru pouze tři svatby ročně. K svatbám mám obecně respekt, protože příprava, komunikace a celý koncept je někdy zrádný a tento segment není nic pro mě. Proto mnohé upozorňuji, že začínat na fotografování svateb není vhodné, protože vše musíte jistit dvakrát a pokud nějaký okamžik propásnete, již jej nelze opakovat a pak se vše sesype na hlavu fotografa.

Igor Adler

Proto mnohé upozorňuji, že začínat na fotografování svateb není vhodné, protože vše musíte jistit dvakrát a pokud nějaký okamžik propásnete, již jej nelze opakovat a pak se vše sesype na hlavu fotografa.

Mají být podle vás fotografické živnosti vázané? A proč?

Ano, určitě by měly být. Čím dříve to bude, tím lépe. Dobrého fotografa si klient vždy najde a je ochoten zaplatit za zakázku objektivní cenu. Jedinci, kteří cenu podlézají, slušnou práci neseženou a vždy se najde někdo, kdo i jejich cenu podleze. Jedná se většinou o fotografy bez živnostenského oprávnění. I klient (zadavatel, pozn. Redakce) brzy pozná, že mít nekvalitní reklamu je horší než žádnou.

Vsoučasné době se opět uvažuje o návratu k živnosti vázané, protože to český trh opravdu potřebuje. K této nápravě jsem snad přispěl i já. V loňském roce, jsem v rámci projektu Rozvoj a implementace Národní soustavy kvalifikací, zpracoval posudky ke kvalifikačním a hodnoticím standardům fotografických profesí. Ukáže čas, zda se navržený standard stane platným a pomůže k nastolení pravidel.

Igor Adler

KURZ

Adobe Photoshop Lightroom 4

Naučíte se osvědčené postupy vyvolání fotografií
LR budete ovládat s jistotou a rychlostí
Naučíme vás vyvolávat pro tisk a pro internet
Naučíte se upravit typické a vlastní fotografie
LR budete vnímat jako nástroj
Pochopíte, proč je katalog lepší než adresáře

Pro registraci klikněte sem

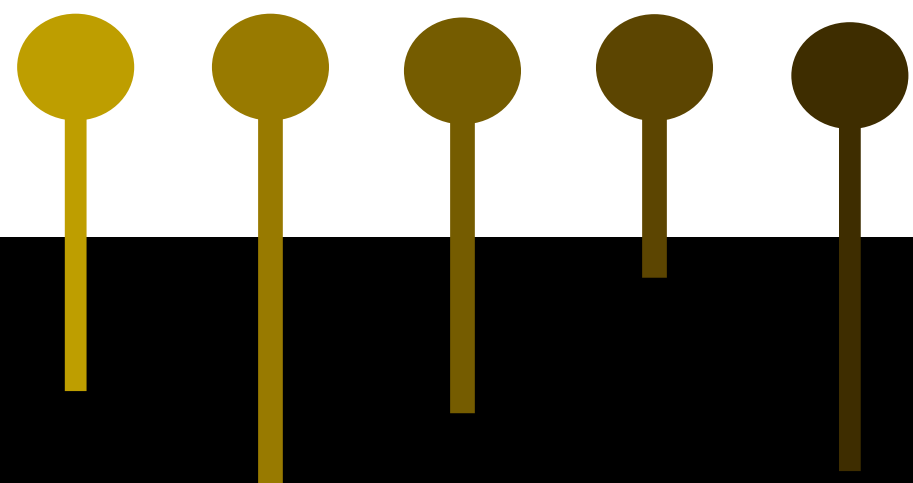
Čtvrtek 18.4. 2013

Kurz je určen mírně a středně pokročilým fotografům. Učebna v Praze, jednodenní kurz

n a

t u

r e

s Václavem Krpelíkem

Václav o sobě říká, že je nekomerční fotograf a při rozhovoru poodhalil, že s focením může jednou přestat: „*Může se klidně stát, že se budu moci svému koníčku věnovat méně a méně.*“ Nebyla by to ale škoda, aby tvůrce magických fotografií z Tater a Dolomit nebo podvodního světa nerozvíjel svou fotografickou kariéru, která začala vítězstvím několika fotografických soutěží?

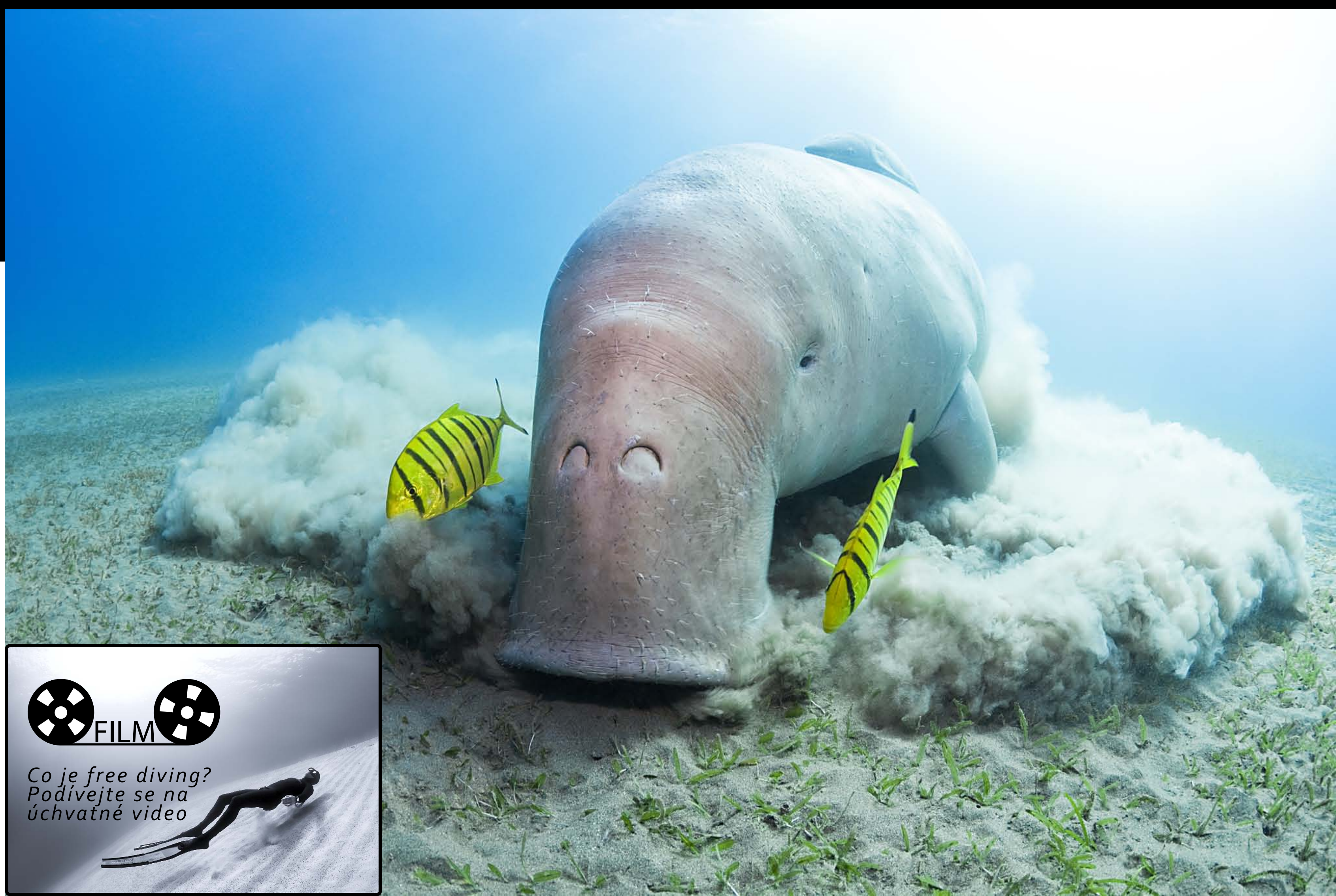
A světe div se, používá zcela obyčejný **Canon EOS 550D**.

Jak jste se dostal k potápění bez přístrojů?

Vždy mě lákaly extrémní sporty. Freediving navíc kombinuje pocity svobody, volnosti a relaxace s možností prozkoumávat mořské hlubiny.

Potápět se do hloubek na nádech a možnost setkat se tam s tvory, které ostatní lidé znají jen z televize, pro mě znamenalo výzvu, které jsem nedokázal odolat. Freediving jsem chvíli zkoušel jako samouk, ale zanedlouho se z bezpečnostních důvodů přihlásil na kurz k Danu Exnerovi (bývalému reprezentantovi ČR ve freedivingu).

Ten ve mně našel potenciál, který hledal a tak si mě z kurzisty postupně přetvořil na instruktora. Jako instruktory volného potápění jsem působil především v době vysokoškolských studií, dohromady asi 4 roky.

Jak vás napadlo vzít pod vodu vybavení?

Touhu zaznamenat fotoaparátem to, co pod vodou vidím, jsem měl již od prvních ponorů.

Proto jsem hned spolu s ploutvemi pořídil kompaktní fotoaparát ve vodotěsném housingu. S ním jsem pod vodou fotil až do přechodu na zrcadlovku. K tomu mě inspiroval především kameraman Miroslav Hrdý <http://www.bigheart.cz>, který nás při freedivingu občas natáčel a svou fotografickou sestavou za několik stovek tisíc dělal z mých výtvorů výcvaky do rodinného alba.

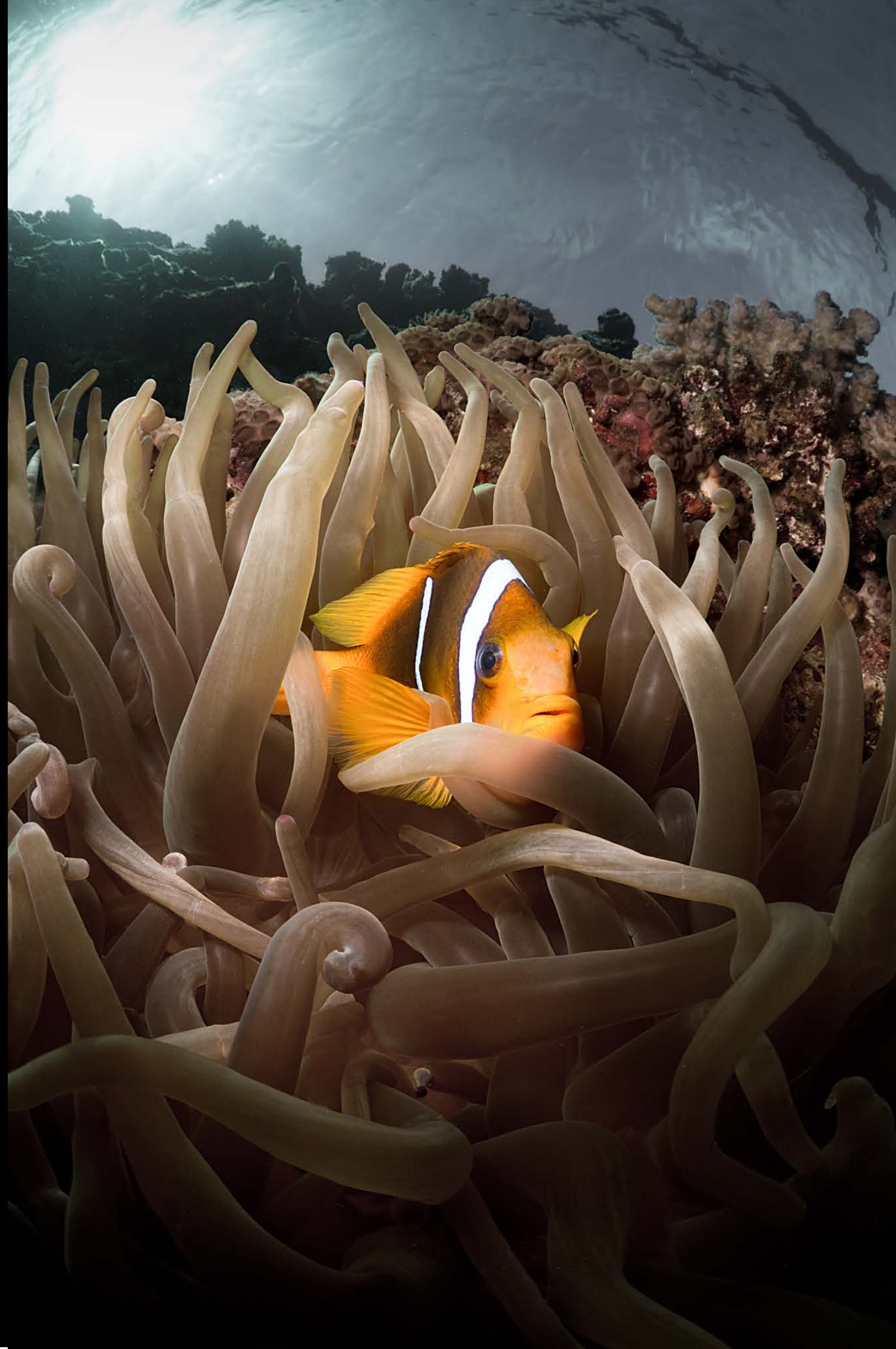

Začal jako student na vysoké a k fotografii jej přivedla jeho záliba v potápění na nádech.

To je nejen fyzicky, ale i psychicky náročná sportovní aktivita, při které se potápíte bez přístrojů; někdy i na dobu 5 minut a déle.

Trénink a samotné potápění je náročné na soustředění.

K tomu si přidejte složitost manipulace s fotoaparátem a blesky pod vodou...

Když jste se chtěl zabývat podmořskou a ostatní fotografií seriózně, musel jste přejít na zrcadlovku. Co bylo tou motivací?

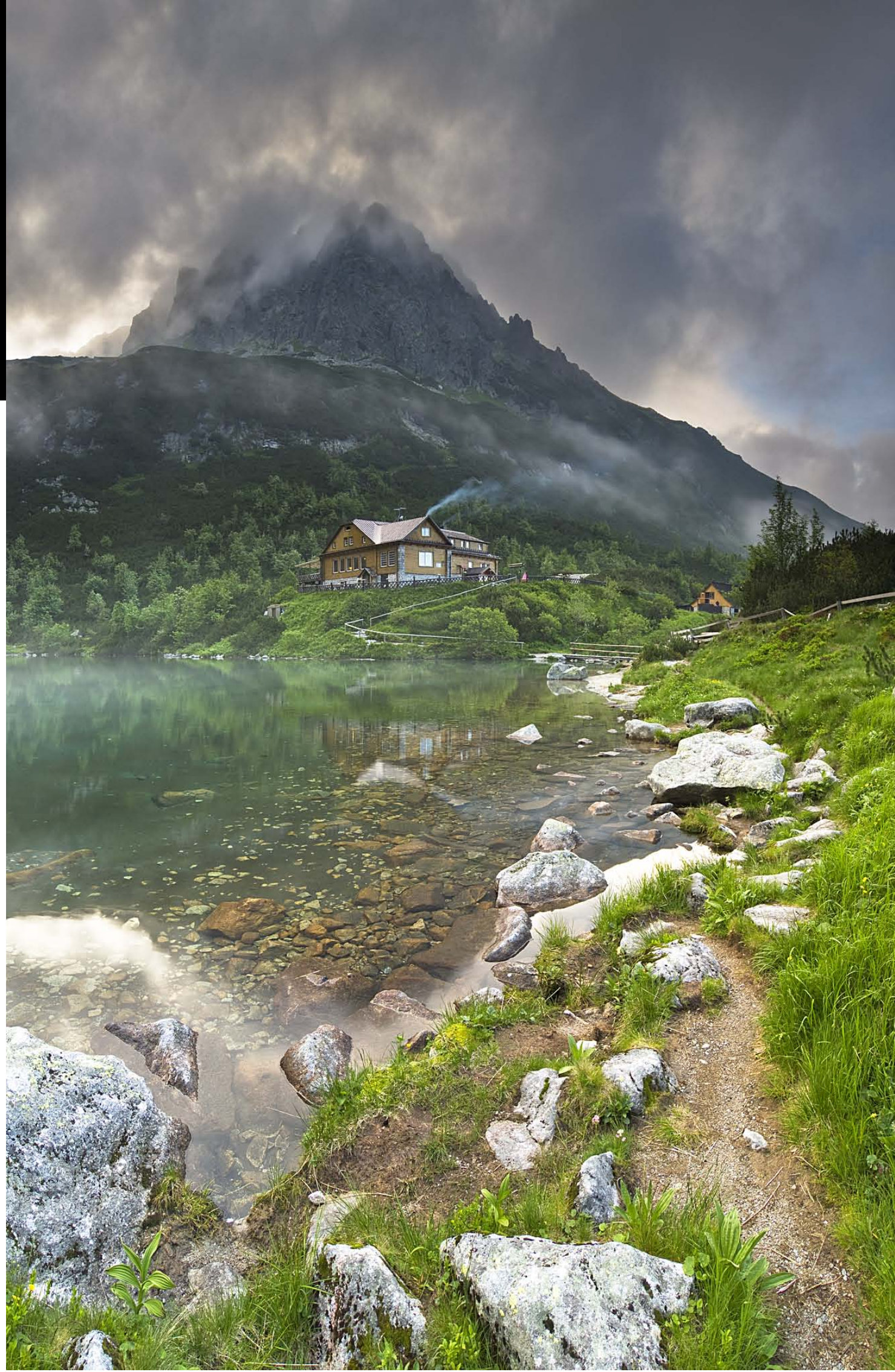
Rád dělám věci, které jiní lidé nedokážou, ať už proto, že to nezvládnou fyzicky nebo se o to kvůli vlastní pohodlnosti ani nepokusí. Každá výprava na moře, každý ponor je pro mě novou výzvou, novým dobrodružstvím. Potopit se s těžkou fototechnikou do hloubky 30 metrů, sáhnout si tam na vrak staré lodi a vědět, že tam moc lidí přede mnou na nádech nebylo, je pocit, který mě naplňuje určitým zadostiučiněním. V současné době jsem v České republice asi jediným bláznem, který se seriózní podmořské fotografii věnuje výhradně při potápění na nádech.

Co všechno se skrývá v přípravě, kterou před pořízením fotografie absolvujete?

Je to přesně tak jak píšete. Moje fotografie nevznikají náhodně. Za každou z nich se schovává hromada práce, plánování a příprav.

Když jsem se na nedávném workshopu zeptal nejmenovaného účastníka, jak vznikly jeho nejlepší dosavadní fotografie, odpověděl "náhodou". Prostě šel na výlet do neznáma, a když se mu něco líbilo, tak to cestou cvaknul. Ano, i takto mohou vzniknout pěkné záběry. Šance, že tímto způsobem ale vznikne něco unikátního, je opravdu velmi malá. Proto takovýmto snímkům velká část fotografické veřejnosti říká "výcvaky".

Tyto snímky mohou být sice pěkné, bohužel však zachytí jen to, co na stejné cestě každý, či každý druhý, turista viděl. Unikátní záběry, které divákovi vyrazí dech, však vznikají většinou jinak. Při jejich tvorbě totiž fotograf musí plánovat.

Nejvíce jej ale ovlivnila krajinářská fotografie. Za svého pobytu v Anglii si ji zamiloval natolik, že začal systematicky fotografovat tamější malebnou krajinu.

Cestoval, přemýšlel, vymýšlel, podrobně studoval počasí, pohyb přílivu a připravoval se na jedinou hodinu, kdy měly nastat podmínky pro pořízení jeho ideálního snímku.

Vypadá to, že samotný stisk spouště je jen 1 % a vrchol ledovce.

Proto - než vyrazím na jakoukoliv expedici - si snažím ještě před odjezdem získat o dané oblasti co nejvíce informací. Zajímá mě doba západu / východu slunce, poloha slunce a úhel dopadajícího světla, roční období, povětrnostní podmínky, doba přílivu / odlivu, turistická sezóna a další spousty proměnných, které mají na finální podobu fotografie vliv.

Nejde však jen o plánování před příjezdem do oblasti, ale i o plánování na lokalitě samotné. Pokud mám možnost, jdu si vždy místo obhlédnout předem za denního světla. Zkouším nalézt ty nejlepší kompozice a představit si, jak by lokalita mohla vypadat za optimálních světelných či jiných podmínek. Pak jen počkám, až se všechny proměnné setkají, aby vytvořily dokonalou scénérii, kterou jednoduchým zmáčknutím spouště zachytím.

Schopnost věci naplánovat tak, aby se naplnila fotografova vize, často znamená rozdíl, mezi úspěchem a selháním. Někdo možná namítne, že příroda je nevyzpytatelná a plánování nemusí vždy vyjít. Bude mít pravdu. V krajinářské fotografii si na rozdíl od studiových fotografů nemůžeme poskládat kompozici, nastavit světlo, či upravit focený objekt. Místo toho musíme hrát s kartami, které nám příroda rozdává. Co však udělat můžeme, je porozumět pravidlům této hry a stát se v ní dobří.

Účastnil jste se mnoha soutěží. Na své webu ale tvrdíte, že to není o závodění, čase, rychlosti, ale úplně jiných hodnotách.

Nemyslím si, že fotografování je o soutěžení. Nevěřím totiž, že lze jednoznačně vybrat jednu fotografii z tisíců a označit ji za vítěznou. Ve fotografii nelze uběhnout vzdálenost za kratší čas, doskočit dál, či uzvednout víc. Výsledky soutěží, v tom lepším případě, odpovídají pouze subjektivním názorům těch, kteří fotografie hodnotí.

Byly to ale právě umístění na soutěžích, které odstartovaly moji dráhu fotografa. Jde o tradiční příběh. Kluk si koupí první zrcadlovku a během studijních let trávených v Londýně se s ní učí fotit. Fotky vypadají dobře a tak ho kamarád navede, aby to poslal do jedné mezinárodní soutěže. Klučina to tam jen tak pro srandu pošle a k velkému překvapení vyhraje první cenu. Zkusí tedy zaslat snímky do dalších dvou soutěží (Landscape Photographer of the Year 2009 a 2010), v obou se dostane do hlavního kola, je „Commended“ a jeho fotografie jsou vystaveny po dobu 2 měsíců jako velkoformátový print v Národním Divadle v Londýně. Klučina se podrbe na hlavě: „Sakra, asi bych s tím focením měl něco dělat“. A tak to všechno začalo.

S odstupem času se na to ale spíše koukám tak, že jsem měl prostě štěstí. Zkušenost mi ukázala, že za mnohými soutěžemi se dnes skrývá spíše vykutálený business. Vybrat tučné poplatky za účast a pak nechat vyhrát fotografii kamaráda, se kterým se o kořist rozdělím, použít fotografie soutěžících ke svým komerčním účelům a náramně tak ušetřit, slíbit výhercům na oko fantastickou propagaci, která se pak nekoná... to jsou bohužel praktiky, které od soutěžení odradily nejednoho fotografa.

Václav Krpelík

Daří se vám do fotografie dostat kromě obrazového sdělení také ducha?

Mám tím na mysli to, že pod vrchol stoupáte několik dní s těžkou výbavou, pak sice uděláte skvělý snímek, ale sdělíte pozorovateli, že to byla opravdu těžká práce, kdy vám mrzly prsty na rukou a zpocený jste stál za stativem a na přechodové filtry vám padala rosa? Jde vůbec fotografií takové věci sdělit a předat?

V případě laické veřejnosti “nedaří” a “nelze”. Laik vidí fotografii a řekne “Hezký obrázek” a tím to pro něj končí. Nemá vůbec představu o tom, čím vším musel fotograf projít, aby takový snímek vytvořil. Vůbec ho nenapadne, že fotograf musel třikrát po sobě vstávat ve 4 hodiny ráno a s těžkou fototechnikou na zádech a mačkami na nohách se po tmě drápat na vrchol hory. Netuší, že změnit kompozici v horách často znamená slézt 1000 metrů dolů do údolí a pak vylézt dalších 1000 metrů na vedlejší vrchol.

Při pohledu na fotografii dugonga ho ani nenapadne, že aby taková fotografie vznikla, musel se fotograf k tomuto téměř tunu těžkému, ale neustále se pohybujícímu zvířeti na nádech dvacetkrát potopit. Netuší, jak náročné je dotlačit housing s externím bleskem k tomuto příbuznému slona a nejen s ním pod vodou držet tempo, ale ještě se u toho stavět do kompozičně optimálních pozic a hlídat si, aby nedošlo ke srážce s dugongem nebo zvířeti písku neopatrným zavaděním ploutve o dno... to celé na jeden nádech.

Mé fotografie nejvíce ocení lidé, kteří si někdy sami něco takového vyzkoušeli a tak mají s čím srovnávat. Nejčastěji to jsou horolezci, potápěči, či ostatní fotografové hor a přírody.

Na druhou stranu, cílem mých fotografií není popisovat, čím vším jsem při jejich zhotovení musel projít. Drápání se na vrcholky hor nebo potápění na dno moří neberu jako komplikaci, ale naopak jako výzvu, kterou si užívám. Čím těžší vede cesta k cíli, tím větší je pak radost z jeho dosažení.

Cílem mých fotografií je zachytit atmosféru scénérie, kterou fotografuji. To je asi nejobtížnějším a nejvíce diskutabilním kritériem všech fotografií. Jestli se mi to daří nebo ne, nechám na posouzení divákům. Když z mých fotografií ucítí trochu ledového vánku zasněžených vrcholků hor anebo slanou příchut mořské vody, tak je můj cíl splněn.

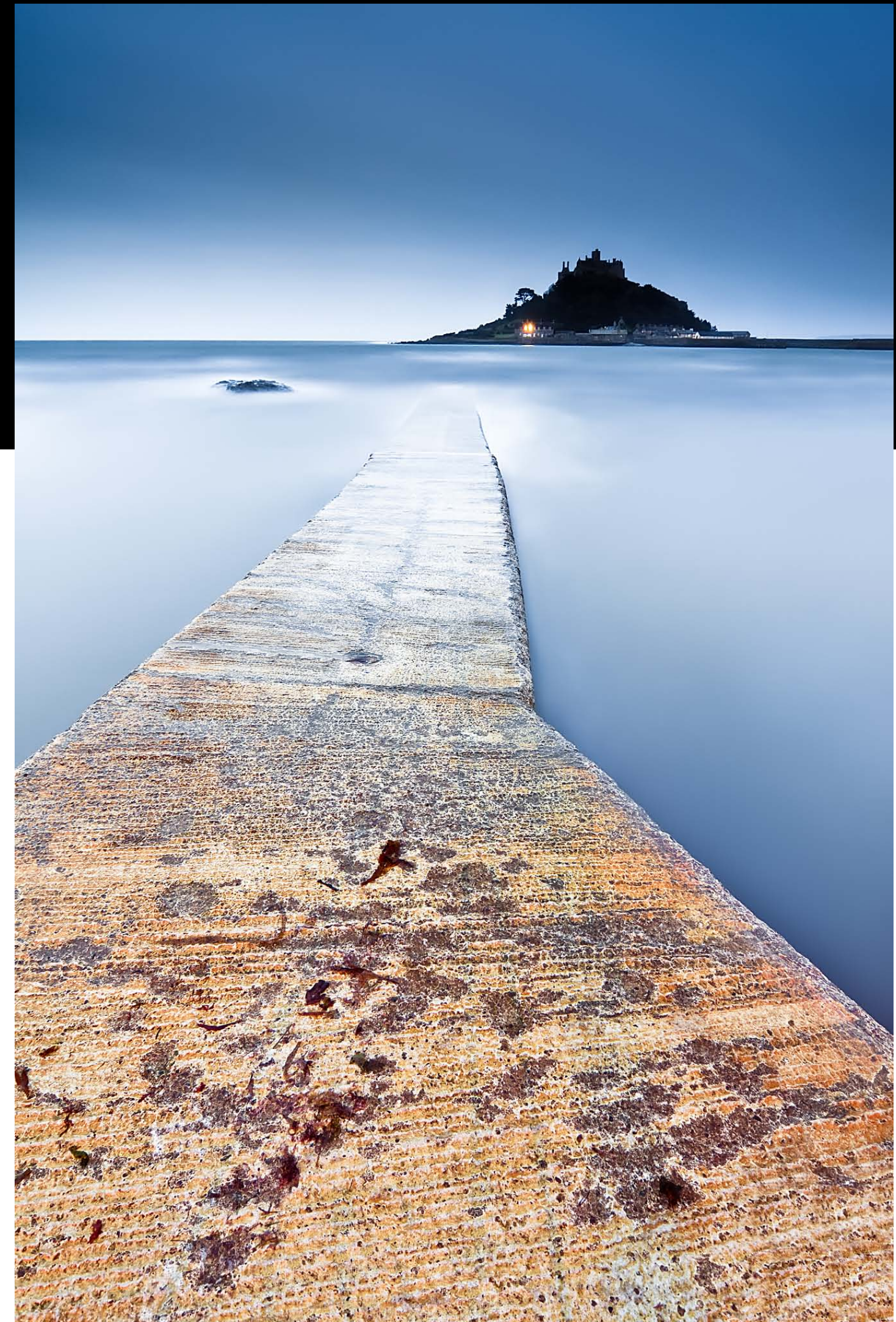

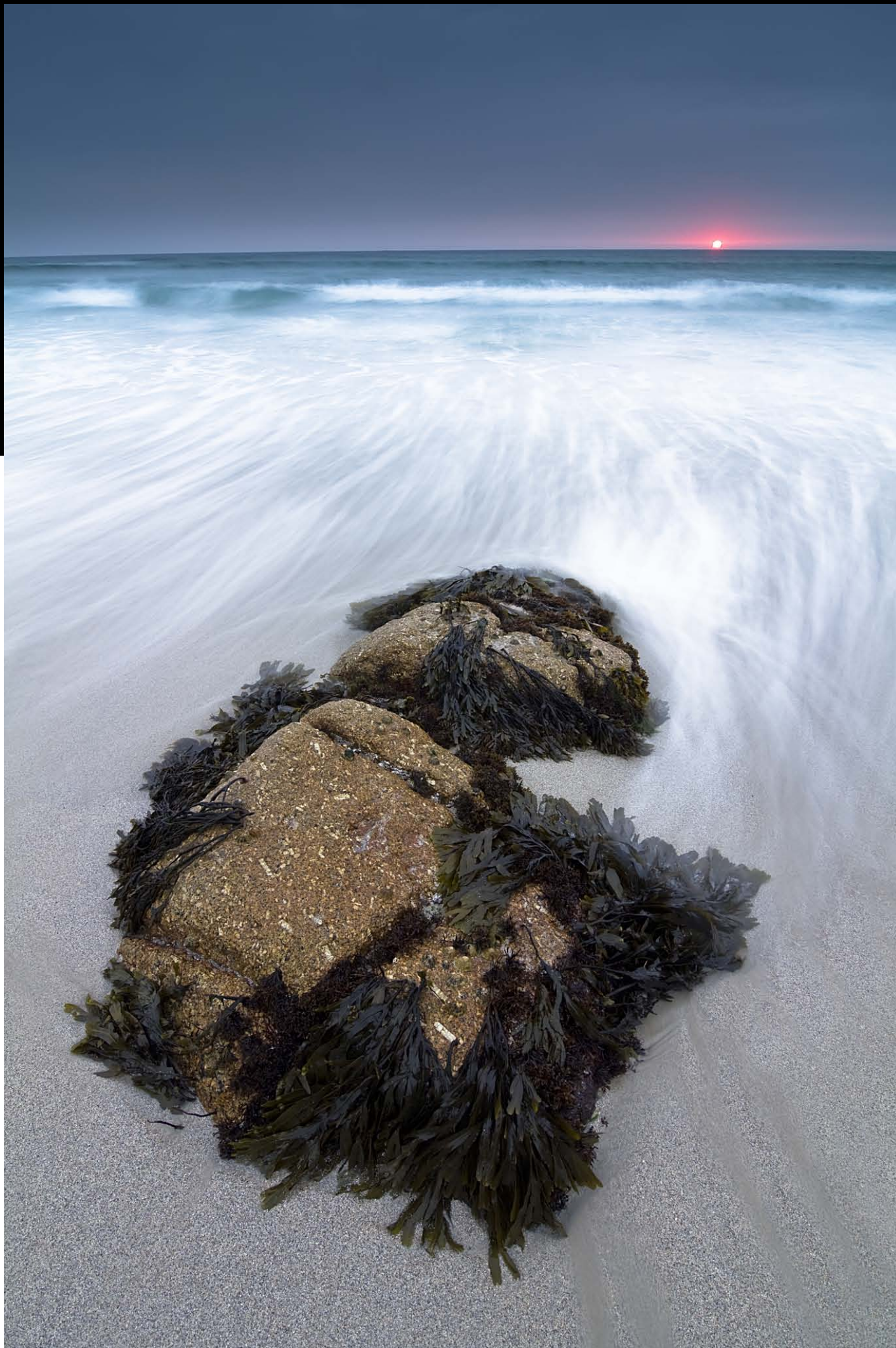
Kdyby vám FOCUSmagazine.
cz dal možnost vybrat
si jakýkoliv fotoaparát,
který by to byl?

Pokud bych si mohl vybrat
opravdu jakýkoliv fotoaparát,
vybral bych ten nejdražší. Vzápětí
bych jej prodal a za peníze získané
z prodeje bych se vydal se svou
pětsetpadesátkou fotit do míst,
která jsou mi vzhledem k vysokým
nákladům zatím zapovězená.

Mít doma hračku třeba jakou
je Canon EOS 1D X by bylo fajn,
ale superrychlé sekvenční snímání,
nízkou hloubku ostrosti, ani
61bodový autofocus na statické
krajinky nevyužiji. Krajinka nemá
nohy, tak vám nikam neuteče, a pod
vodou jsem spíše než fotoaparátem
omezen rychlostí externích blesků,
bez kterých toho v modrých
hlubinách vzhledem k nedostatku
přirozeného světla moc nenafoťte.

Václav Krpelík

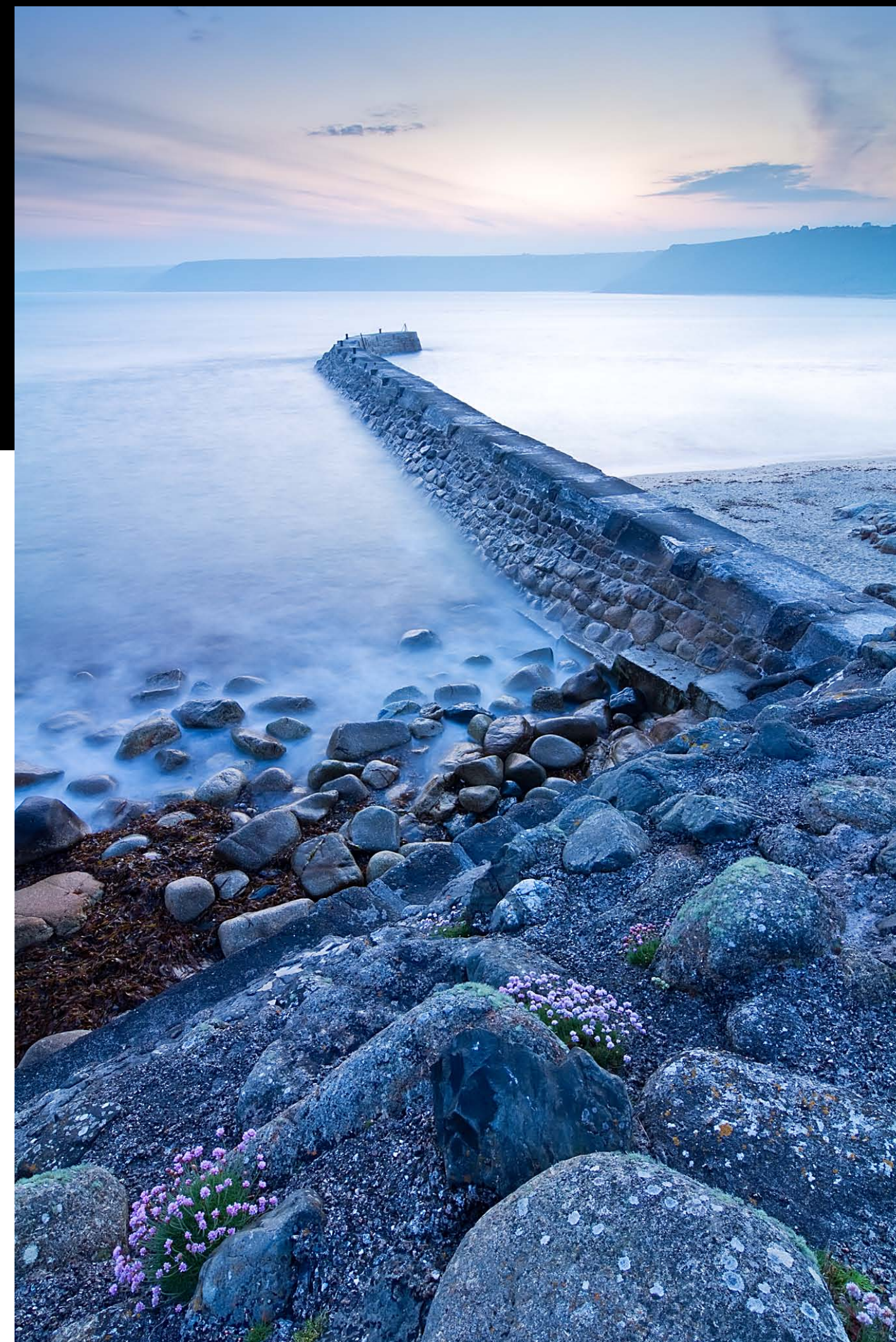
Kdyby vám FOCUSmagazine.
cz nabídl cestovat do
libovolné části světa na
měsíc, kam by to bylo?

V případě hor by to byl Karakoram,
konkrétně oblast kolem K2, a v případě
moří Raja Ampat Nová Guinea.

Máte nějaké konkrétní
destinace, kam se určitě
vydáte letos v roce 2013?

V roce 2013 jsou zatím jisté jen
destinace, na kterých pořádám workshopy.
To znamená třikrát Vysoké Tatry (dolina
Zeleného plesa) a dvakrát Dolomiti (Tre
Cime di Lavaredo). Na léto pak plánuji delší
expedici, ale cíl zatím není jistý. Váhám
mezi již zmiňovaným Karakoramem a mezi
potápěčskou výpravou na Bali nebo Palau.
Obě varianty jsou časově i finančně náročné
a tak hlavním problémem bude sehnat ty
správné fotografie / potápěče do týmu.

*...vybral bych ten nejdražší.
Vzápětí bych jej prodal a
vydal se fotit do míst, která
jsou mi vzhledem k vysokým
nákladům zatím zapovězená.*

Co vás na těch místech nejvíce přitahuje?

Co se Karakoramu týče, přitahuje mě magičnost tohoto místa. Jedná se o oblast s největším zaledněním na světě, kde suché podnebí vytvořilo ojedinělý úkaz - vysokohorskou poušť. Sluncem rozpálené pouště v údolích kontrastují s věčně zasněženými vrcholky hor a to celé je navíc umocněno přítomností osmitisícovek K2, Broad Peak, Gašerbrum I a Gašerbrum II. Výpravu ke K2 jsem plánoval už minulý rok, ale nakonec se nám naše sestava 3 fotografů + 1 doprovodu kvůli pracovním povinnostem rozpadla.

Oblast Raja Ampat (Papua-Nová Guinea) je momentálně na prvním místě v žebříčku popularity světových potápěčských lokalit. Je zde asi největší centrum mořské biodiverzity naší planety. Místní vody obývá největší množství druhů ryb i bezobratlých, byly zde objeveny i nové druhy žraloků. Z velkých zvířat jsou dosud běžné manty velké na mnoha místních čistících stanicích, žraloci bělocípí a černocípí útesoví a wobegongové indonéžští. Často jsou k vidění různé druhy delfínů a plejtváci malí. Tuto oblast ale vzhledem k vysokým nákladům asi nikdy nenavštívím.

Desatero fotografování na horách

1 zapomeňte na přechodové filtry

Těmi specifiky mám na mysli především omezené použití přechodových filtrů. Ty jsou vhodné především pro fotografování krajiny s rovným horizontem. Členité vrcholky hor však použití přechodových filtrů téměř vylučují a tak je fotograf většinou odkázán na lepení expozic.

2 zaměřte se na panoramata

Dalším specifikem fotografování hor je panoramatická fotografie. V horách jste scenérii většinou obklopení kolem dokola. Jedinou možností jak tu celou krásu kolem Vás vměstnat do jednoho snímku je tedy panoramatická fotografie. Proto většina mých fotografií hor jsou panoramata.

3 zabezpečte fototechniku

Je také třeba počítat s tím, že hory představují větší zátěž pro Vaši fototechniku. V zimě se mi třeba několikrát stalo, že mi zamrzl autofocus. Pravděpodobně se také nevyhnete drobnějším pádům a uklouznutím, proto je třeba fototechniku zabezpečit tak, aby se jí v takovém případě nic nestalo.

4 na hory berte jen to nejnnutnější

Pokud nevlastníte vrtulník nebo sherpu, brzy zjistíte, že fotografovat hory je fyzicky velmi namáhavá záležitost. Proto se snažím vždy nosit jen to nejnnutnější a minimalizovat váhu, jak to jde. Když ale jedete na týden fotit Matterhorn a na zádech si kromě fototechniky musíte nést stan, spacák, oblečení, jídlo a vaření, tak se pod 30 kg stejně nedostanete. S tím pak souvisí bod pátý.

5 zapracujte na své kondičce

Jelikož se můj pracovní život odehrává v kanceláři, tak o to více se ve volném čase snažím věnovat fitness, běhání a ostatním sportovním aktivitám. Z tréninku v posilovně, ať už na strojích nebo na

běhacím pásu se mi během posledních 15 let stala droga, bez které bych se neobešel. Když pak vyrazíte fotit do hor a máte pořádně natrénováno, jsou pro Vás výstupy s těžkou náloží hračkou.

6 upgradujte své outdoorové vybavení

Jestliže se chcete věnovat fotografii hor, zapomeňte na to, že to zvládnete v teniskách. Šetření a polovičatá řešení se v případě vybavení, na kterém může v nouzové situaci záviset váš život, extrémně nevyplácí.

7 upgradujte své znalosti

Fotograf hor by měl být v první řadě zkušeným horalem. Proto se vždy snažte co nejlépe poznat hory, do kterých se vydáváte, seznamte se s možnými riziky, informujte se o počasí, aktuálním stavu terénu, ať pak neztratíte hlavu, když se přizene bouře, padne tma nebo z křoví zabručí medvěd.

8 najděte si parťáka

Pokud vám to situace umožní, vždy se do hor vydávejte minimálně ve dvou, aby v případě nehody mohl ten druhý dojít pro pomoc.

9 vždy dejte někomu vědět kde jste a kam máte namířeno

Ať už jste v horách sami nebo ne, vždy by měl být někdo z vaší rodiny nebo přátel, případně personál chaty, kde jste ubytováni, informován o vaší poloze a o tom, kam máte namířeno. I hloupá zlomenina nohy může skončit fatálně, pokud nikdo nebude vědět, kdy se máte vrátit a kde vás hledat.

10 žádná fotografie nestojí za Váš život

Žádná fotografie nestojí za váš život. Proto zbytečně neriskujte, vždy používejte zdravý rozum a za všech okolností zachovejte chladnou hlavu.

Máte plány navštívit země jako Slovensko, Polsko, Rakousko, Itálii, Chorvatsko, Egypt, vzdáleně pak Filipíny, Srí Lanku, Thajsko, Vietnam, USA a Kanadu. To je pro dobrého fotografa opravdu plný kalendář na deset let. Jak to chcete zvládnout?

Tak plány jsou jedna věc, a jak to dopadne, je věc druhá. Lokalit, ať už suchozemských nebo podmořských, které bych v budoucnu rád navštívil, jsou desítky. Jestli to ale vzhledem k finančním a časovým limitům všechno vyjde je ve hvězdách. Necháme se překvapit.

Street škola

JAK FOTÍ LUDOVÍT PERNIS

Požádali jsme Ludovíta, aby se s vámi podělil o své zkušenosti z focení streetu a vysvětlil vám své postupy.

*...Nesmiete
sa nechať ničím
rozptyľovať.*

Technika

Používam Leicu s 35 mm objektívom. Tento objektív je pre street fotografiu dostatočne širokouhlý a ešte neovplyvňuje vzhľad osôb a scény svojim skreslením tak, aby to bolo viditeľné až komické. Účelom street fotografie je zachytenie reality a nie jej deformovanie.

Nesmiete sa nechať ničím rozptyľovať

Techniku musíte mať pripravenú tak, aby ten pravý okamih, obraz na sietnici, impulz z mozgu, smeroval už len k stlačeniu spúšte fotoaparátu, čo predpokladá dokonalé zvládnutie jeho intuitívneho ovládania. Na zaostrovanie nie je čas a auto fókus nie je vždy spoľahlivý a v niektorých situáciách ani dosť rýchly.

Preto používam manuálne nastavenie clony a hĺbky ostrości na objektíve a dobrý odhad vzdialenosti fotografovanej scény. Moja obľúbená vzdialenosť je 2 m pri clone 5,6 alebo 8 pri lepších svetelných podmienkach, čo predstavuje hĺbku ostrości cca. od 1,5 m do 3 m u 35 mm objektívu.

Aby nedošlo k rozostreniu pri pohybe, mám rýchlosť uzávierky nastavenú minimálne na 125 – tinu a podľa svetelných podmienok ISO v rozpätí od 160 do 800. Je na vás, či expozíciu, aby bola správna, vykorigujete časom alebo citlivosťou filmu (ISO). Manuálne nastavenie preferujem nielen kvôli rýchlosti ale aj kvôli často sa meniacim svetelným podmienkam pri rôznom uhle pohľadu. Keď si môžem vybrať, tak kvôli lepšiemu svetlu najradšej fotografujem predpoludním a neskôr popoludní, ale nie je to vždy podmienkou.

Street

Ľudovít Pernis

Street

Ľudovít Pernis

Pravý okamih, bezprostrednosť a uhol pohľadu v street fotografii

Mám rád sledovanie bezprostredného plynutia života okolo mňa a zachytenie toho rozhodujúceho okamihu bez toho, aby som ho ovplyvnil mojou prítomnosťou. Aby som to dosiahol, väčšinu svojich záberov realizujem okamžite, bez prípravy, z úrovne pásu, čím docielim aj ten správny uhol pohľadu. Sú ale aj situácie, kedy si tak povediac na ten správny okamžik (príbeh) počkám, a je potrebné urobiť viac záberov, viď. fotografia zamilovanej dvojice, kde pri prvom zábere som si periférne všimol okoloidúci pár s detským kočíkom a dúfal, že pokiaľ mi prídu do záberu, sa milenci neprestanú bozkávať. Podarilo sa a navyše ako bonus bola v pozadí tá dvojica dôchodcov, ktorú som si všimol až doma pri prezeraní fotografií.

Hlavnú úlohu v mojich príbehoch hrajú ľudia

Čím viac ľudí, tým viac príbehov a väčší predpoklad, že sa vám podarí zachytiť ten jedinečný okamih v živote ľudí, ktorý sa už nebude nikdy opakovať. Preto najvhodnejšie miesta na streetfoto sú veľkomestá a miesta, kde je väčší pohyb ľudí. Ale pokiaľ si myslíte, že ten správny okamih príde za vami, tak ste na veľkom omyle, sú to kilometre v nohách, a ako sa hovorí, šťastie praje pripraveným.

FOTOEXPEDICE SKOTSKO

24.6.-7.7.2013
14 dní fotografování

Doprava velkoprosotorvým vozem, ubytování a denní program se podřizuje fotografování. Zbývají tři místa.

Photo by DAVID ILIFF. License: CC-BY-SA 3.0

PETER PRAŽENKA

Peter je zdárným příkladem, jak se přímou stezkou dostat k fotografování sportu. Studoval internet, zkoušel, fotil všechno, co jej napadlo. Nakonec skončil u sportu po radě od kolegy, ale také proto, že ke sportu měl blízko, mentálně i geograficky.

Jak jste se dostal k focení sportu a co jste fotil před tím?

Celá genéza môjho vstupu do sveta športovej fotografie je pomerne jednoduchá. Asi pred dvoma mesiacmi mi kolega objasnil moju diagnózu, ktorou je „Tematická nevyrovnanosť“ (...směje se).

Začal by som však od konca, resp. nie od úplného počiatku. Fotografiu som seriózne nikdy neštudoval. Všetky moje vedomosti sú nadobudnuté z fotografickej literatúry, časopisov, magazínov a samozrejme studnice poznanie - internetu. Progres však postupne prichádzal najmä vďaka praxi, ktorá bola v mojom prípade takmer na dennom poriadku.

Fotografujem prakticky všetko a športová fotografia sa predrala časom na popredné miesta akosi automaticky.

PETER PRAŽENKA

Vyplynulo to z faktu, že som športový nadšenec a človek prirodzene akčný.

Inklinujem teda logicky aj k tejto tematike. Prakticky nie je šport, ktorý by som nerád fotil, avšak mojimi srdcovými záležitosťami sú kanoistika a motorizmus. Asi vďaka tomu, že to mám z Bratislavy čo by kameňom dohodil na miesta, kde sa tieto športy praktizujú.

A zápolenie športovcov je vskutku na najvyššej medzinárodnej úrovni, čo ma prirodzene ovplyvnilo. A ako? No predsa k lepším výsledkom ma motivovali aj samotní športovci a ich výkony. Tu by som rád poznamenal, že akási synergia medzi mnou a fotografovaným objektom je jedným z dôležitých predpokladov úspechu. Obe strany musia vnímať váš zámer rovnako a tiež musí byť cítiť vo vzduchu túžba po víťazstve. Oni chcu dosiahnuť prvenstvo a ja zase získať skvelý záber.

Petře, poodhalte nám prosím denní program sportovního fotografa.

Príprava začína vždy deň až dva pred samotnou akciou v závislosti od druhu podujatia. A práve samotná kategória športovej udalosti je dôležitý faktor.

Možno si povieť, že šport ako šport, ale použitá technika je odlišná a treba venovať jej výberu nemalú pozornosť.

V prvom rade je teda nutné uvedomiť si kam plánujeme ísť. Ovplyvňuje Vás prostredie, dostupnosť a často krát aj možnosť pohybu. Je to ako keď ide do akcie člen jednotky rýchleho nasadenia, tiež si musí dokonale pripraviť svoj equipment, lebo ak niečo podcení, či zabudne, môže zlyhať. S fotografom je to veľmi podobné.

Dôležitý je výber brašne/fotobatohu, prípadne vozíka, ktorý mám mimochodom veľmi v oblúbe. Nasleduje

PETER PRAŽENKA

výber vhodného oblečenia, nabitie batérii v dostatočnom počte a naformátovanie kariet, čo je základ. Skorý príchod na podujatie, takmer vždy skoro ráno je taktiež základným kameňom úspechu.

Máte vtedy možnosť zachytiť na fotkách ruch a prípravu celého diania, čím začnete skladať celú mozaiku. Je veľkou výhodou mať naštudovaný program, čo vám významene uľahčí prácu počas dňa. V prestávkach sa venujem fotografiám portrétov, detailov alebo diania v zákulisí.

Z podujatia väčšinou odchádzam ako posledný a už veľa krát sa mi to osvedčilo. Z pretakárov, usporiadateľov, trénerov či technického personálu opadne stres a napätie. Sú potom oveľa prístupnejší, ako keď ich všetci otravujú počas závodného dňa.

PETER PRAŽENKA

Jakou výbavu berete s sebou na focení aut, atletiku nebo vodu?

Zvyčajne zo sebou nosím 2 až 3 telá.

1x full frame A900 a 2x crop A77, A57, prípadne A700, ktorú dnes už používam skôr na riskantnejšie zábery.

V spomínaných prípadoch nosím zo sebou vždy objektívy Minolta 400mm F4.5, 80-200mm F2.8G, 16-35mm F2.8, 24-70mm F2.8 a 8mm fish eye.

Ak viem, že bude možné v danej lokalite fotografovať portréty, tak si určite pribalím 85mm F1.4, prípadne 50ku, ak mám toho naozaj veľa.

V mojej brašni nájdete vždy minimálne 2 blesky, v niektorých prípadoch aj viac.

Co by fotograf sportu kromě výbavy měl vzít s sebou?

Čiastočne som to naznačil už v prvej otázke. Hovorí sa, že dobrá nálada je základ. Musíte mať jasnú víziu a bez patričnej motivácie nedosiahnete cieľ. A môžem to naozaj potvrdiť. Ak ste už od počiatku myslou niekde inde a Vaša koncentrácia nie je v súlade s cieľom, motivácia sa vytráca. Začnete byť menej aktívny, nechce sa Vám a prichádza prirodzený dôsledok. Výsledok Vašej práce je neuspokojivý a často krát bezcenný. Na druhej strane, z pohľadu technického vybavenia, mám vždy so sebou rôzne clampy od Manfrotta (magic arm, mini ball head, super clamp, spring clamp, prísavku - fat geco a pod.). Taktiež sa mi už viac krát osvedčilo mať so sebou malý prenosný ateliér, ktorý som využil po pretekoch, alebo v prestávkach na príležitostné fotografovanie portrétov samotných aktérov súťaží.

PETER PRAŽENKA

A váš největší průser?

Prúser... (HaHaHa..), alebo po našom Prieser (...směje se). Úprimne ma nenapadá vec, ktorú by sme mohli definovať ako prúser.

Jedine, že by som nebol niekde, kde som mal byť a niečo prepásol. Alebo, že by som nebodaj niekam meškal ? Rád si dávam na čas a vskutku nemám rád, keď niekto meškáa to nielen v našej brandži. Takže ani v tomto smere si nespomínam na niečo bulvárneho charakteru.

Je tu však niečo iné, čo by som bez mihnutia oka nazval PRÚSER. Bolo to v 2010 na Rally Cross Vsetín. Podarilo sa rozbiť moju Agoo ! Stačil jeden nešikovný pohyb, o ktorom dodnes neviem ako vlastne prebehol a bolo vymalované. V zápale fotografovania sa nachádzate tak trochu v inej dimezii a vtedy ste doslova ako paralyzovaný. Sústredíte

sa na finálny záber... a vtedy to prišlo. Cítite ľahké trhnutie, ako keď Vás zo zadu po ramene prekvapí starý dobrý kamarát.

Mysľou vám okamžite prebehne ten strašný scenár, ako keď sa Vám pred exitom premietne celý život. Cítite príval adrenalínu a uvedomíte si, že ste celkom bezmocný.

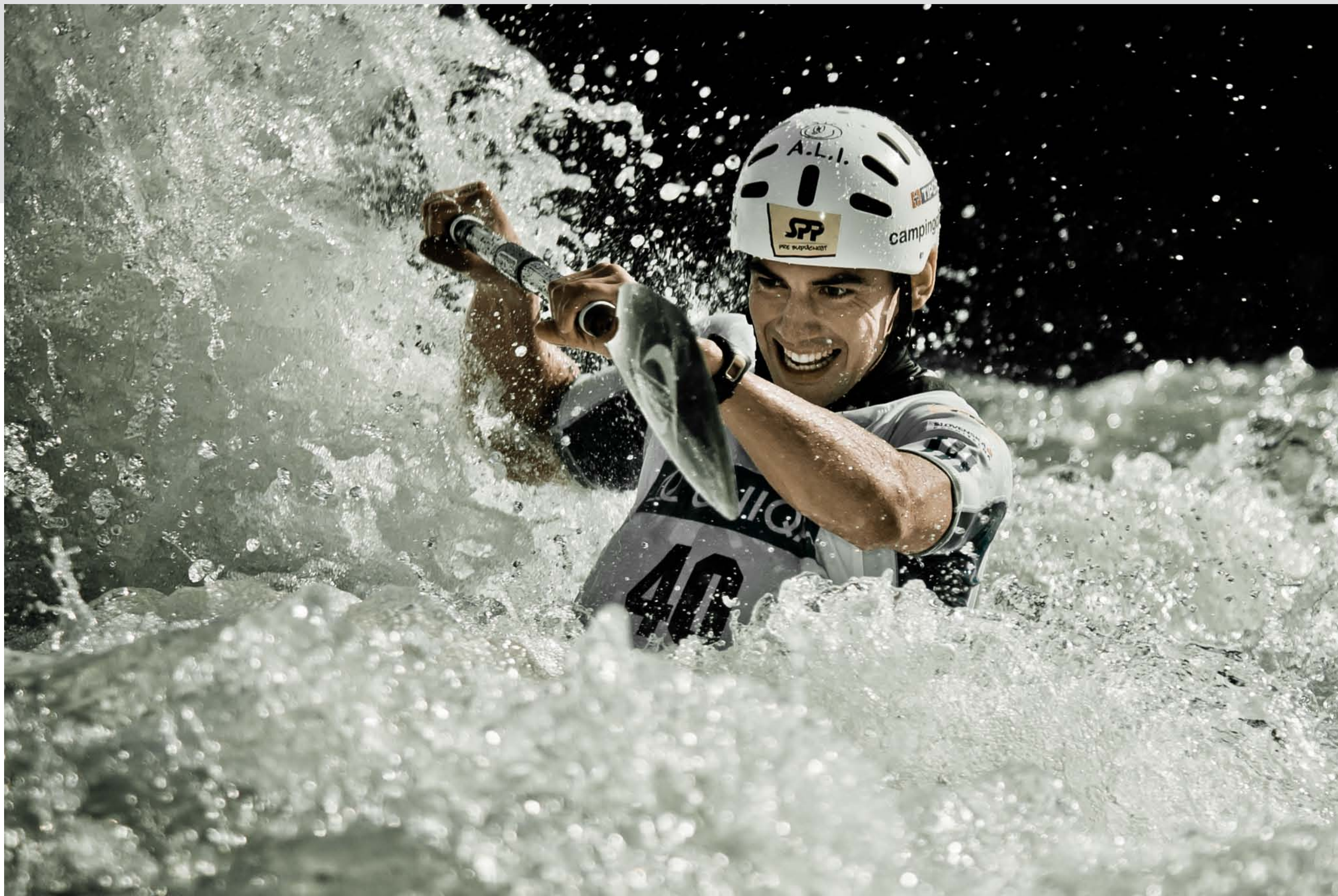
Potom už len vnímate ten nepríjemný tupý zvuk, čo ma ešte dodnes niekedy v podvedomí straší. Bol to nešťastný pád priamo na kameň. Gravitácia je sviňa. No nemohol tam byť aspoň chumáč trávy...?

Proste smola. To bol môj veľký prúser, lebo full frame je aj pri iných mojich foteniach obrovským potenciálom a výhodou. Asi je mi niečo podobné súdené, lebo v 2009 tomu predchádzal ešte iný kúsok z rovnakej kategórie. Volajte ma Demolition Man (...Ha Ha Ha). Vtedy som utopil A700 a dva objektívy vo vlastnej, podotýkam vodotesnej taške! Opäť nešťastná náhoda. A ako sa to dá? Poučenie je triviálne. Malinovka do fototašky nepatrí! :-) Tieto moje adrenalínové kúsky ma vyšli pomerne drahó. Dnes som už opatrnejší.

sport

PETER PRAŽENKA

A kdybyste to rozvedl pro léto a zimu? Rozdíly?

Osobne nevidím zásadný rozdiel v tom aké je ročné obdobie. Nehrá to pre mňa žiadnu rolu. V športovej terminológii kedysi niekto povedal, že nie je zlé počasie na golf, len zle oblečený golfista.

To isté platí v mojom prípade pre fotografa. Ani v rámci výbavy nepociťujem takmer žiaden rozdiel. Jediné čo nosím extra na svoj fotoaparát je Rain cover KATA. Samozrejme si nielen v zimnom období beriem radšej ešte jedno telo naviac. Je to lepšie, ako by ste mali meniť niekde v nepriaznivom počasí objektívy. Okrem toho, keď prechádzam po polovici dňa, alebo aj celom dni v chladnom počasí z exteriéru do interiéru, tak všetku výbavu umiestňujem do foto brašne, aby som čo najviac eliminoval možnosť kondenzácie pary, či vody v objektívoch alebo fotoaparáte.

sport

Často fotíte také s blesky, popište nám k této fotografii (dáme vedle tohoto fotografií), jak jste ji fotil, co byl největší problém zvládnout.

Fotografiu Marcela Potočného som urobil týždeň po majstrovstvách sveta v kanoistike, ktoré sa konali v Bratislave, v areáli vodných športov Čuňovo. Spoznali sme sa na pretekoch a nejako sme si padli do oka. Slovo dalo slovo a aj počasie nám prialo. Tak sme sa jeden deň stretli na kanáli kvôli fotografiám pre jeho kalendár a podpisové karty. Na fotenie som vybral poobedie, lebo slnko svieti viac z prava a je príjemnejšie ako doobeda. Vybral som niekoľko miest na trati, ale najlepšie sa aj tak nakoniec ukázalo miesto, kde sa kanály prepájajú a vytvára sa tam cez kamene atraktívne vysoká vlna. Je to zároveň miesto, ktoré je komfortne dostupné až k samotnej hladine. Využil som kovovú konštrukciu, ktorá je v mieste umiestnená, kde som pripevnil 4ks rádiové odpalovaných bleskov. Poprosil som Marcela,

PETER PRAŽENKA

aby prechádzal predou mnou z jednej strany na druhú v určitom mieste. Asertívne som vliezol po prsia do vody, aby som znížil fotografický uhol na minimum. Bol to teda zážitok a hlavne som cítil to pravé fotografické vzrušenie.

Vtedy som použil SONY A700 s objektívom Minolta 80-200mm f2.8G. Fotografia: 1/8000, ISO 200, F2.8. Spočiatku som použil len 2 blesky, ale sila ich výkonu nebola dostatočujúca vzhľadom na silné poobedné slnko. Preto som zvolil všetky štyri blesky, ktoré s mojou A700 podporujú HSS (high speed sync) a dosiahol tak dostatočné svetlo na presvetlenie scény a zmrazenie momentu. Neskôr som len postprocesom upravil farby a to je celé tajomstvo.

Která vaše fotka se dočkala úspěchu?

Po uverejnení vyššie spomínanej fotografie na fotografickom fóre mi istý známy český športový fotograf napísal pod fotku komentár: „...tuctovej cvak“. Bol som naozaj rozhorčený, znechutený a reakcia nenechala na seba dlho čakať. Nie však v takej podobe, že by som na sebe začal ešte viac pracovať. O výnimočnosti tohto záberu som bol skalopevne presvedčený.

Teraz viem, že som asi nereagoval najvhodnejšie, keď som na svoju obranu použil slová, ktoré moderátor daného fóra radšej odstránil. Satisfakcia však nenechala na

seba dlho čakať. Prišla v podobe, akú by som neočakával. Fotku som poslal do súťaže Sony World Photography Award, kde som sa v kategórii Split second umiestnil ako jeden zo short listed z celkového počtu 112 000 fotografií. Jeden deň po oficiálnom ohlásení súťažných fotografií ma kontaktovalo SONY UK s požiadavkou, že by mali záujem o moju fotografiu. Dohodli sme si podmienky, podpísali zmluvu na použitie v 35 krajinách a môj život sa razom po fotografickej stránke zmenil o 100 %. Dosiahol som nie len pomyselnú prvú métu. Bola hmatateľná a bola moja.

Dálkové řízení blesků je u SONY na špičkové úrovni, v jaké konfiguraci jej používáte a co se vám na této technologii líbí nejvíce?

Systém bleskov u SONY je naozaj na veľmi vysokej úrovni. Ja osobne veľmi oceňujem to, že sa dá súčasne ovládať viac bleskov v jeden moment. Dokonca za použitia najvyššej rady blesvkov HVL-58 je možné ich rozdelovať aj do skupín a ovládať tak ich silu priamo z riadiaceho blesku na fotoaparáte. Vo veľa prípadoch využívam meranie TTL a až neskôr sa prispôbím danej scéne. Sú však fotenia, kde využívam okrem techniky aj kooperáciu jedného či dvoch asistentov. Za týchto podmienok mi situácia dovoľuje po celú dobu fotenia používať všetky blesky s manuálnym nastavením.

PETER PRAŽENKA

PETER PRAŽENKA

Jakou největší vzdálenost jste na řízení světelným kontrolním zábleskem použil?

Normálne sa pohybujem okolo 5 metrov, to nie je nič výnimočné, ale pamätám si toto leto jedno fotenie, pri ktorom som fotil jeden pár v slnečnicovom poli asi 5 metrov od cesty. Ja som bol až na druhej strane cesty, na takom vyvýšenom kopčeku, čo mohlo byť dobrých 12-15 metrov ďaleko. Všetko to fungovalo výborne. Vo veľkom softboxe boli umiestnené dva blesky a boli odpalované rádiové. Za pomoci IR je to maximálne tak 8-10 metrov v závislosti od svetelných pomienok. Napr. fotografia vychádzajúceho auta z tunela počas Rally je urobená touto technikou. Po oboch stranách tunela bol položený jeden blesk a bolo potrebné už len trafiť tú správnu pozíciu automobilu.

Stalo se vám někdy, že jste prostě žádnou fotku z focení nepřivezl? Přesněji, že nebyly použitelné?

Nie. Myslím, že zatiaľ sa mi nič podobné nestalo a verím, že tomu tak bude i naďalej. Ak idem opätovne fotiť podobnú akciu či podujatie, ktoré som v minulosti absolvoval, vždy si rád pozriem fotky tematicky aj dejovo príbuzné. Je samozrejme dôležité, aby ste mali patričnú dávku sebareflexie a každé fotenie by Vás malo niečo naučiť. Nikdy

nemôžete byť so sebou úplne spokojný, vždy je priestor na zlepšenie. Musíte pomenovať veci pravým menom a vedieť v čom sa chcete oproti minulej akcii zlepšiť a tiež čo nové chcete vyskúšať. Stačí si dávať parciálne ciele a step by step sa dostávate na vyššiu úroveň. Nebránim sa ani feedbackom od mojich známych, ktoré ma tiež posúvajú vpred. V teréne treba mať vždy oči otvorené a dívať sa nie len priamo. Stačí sa poobzerať dookola a hľadať každý zaujímavý objekt na fotenie. Niekedy je dokonca nutné sledovať aj ostatných ľudí, kam upierajú svoj zrak a čo ich zaujalo, lebo nikto nie je dokonalý a každého zaujme niečo iné. A jedna z najdôležitejších vecí je byť stále pripravený, lebo tie nazaujímavejšie veci trvajú iba zlomok sekundy a často sú neopakovateľné. V praxi to znamená, že nosiť pohodlne fotoaparát v brašni je to isté ako ho vôbec nemať. Vždy, keď mám zo sebou 400mm objektív, tak nosím na druhom ramene nejaký zoom 80-200, alebo 24-70, aby som mohol okamžite reagovať na čokoľvek nepredvídateľné čo sa udeje v mojej blízkosti. Veľa krát si pripadáte ako vianočný stromček a vzbudzujete v ľuďoch úsmevné pohľady, ale ste stále v hre. Zažil som už mnoho krát situáciu, keď fotograf neskrýval svoje sklamanie nad tým, že nebol pripravený na ten správny okamih.

A naopak, kdy jste maximálně vytěžil šanci na dobrou fotografii?

Vždy sa snažím byť voči ľuďom slušný a ústretový. Ono sa to vo väčšine prípadov veľmi vypláca a vráti sa Vám to v podobe sladkej odmeny. Nie je to len o slušnosti, ale aj o vzájomnom rešpekte. Tento rok pri pretekoch WTCC na Slovakia Ringu som sa spoznal s jazdcami rôznych tímov, managerami a dokonca s celým tímom BMW, kde som bol nakoniec v ich stane celých 5 dní. Okrem suspention - teda tlmičov, som mal dovolené fotiť prakticky všetko. Nafotil som nespočetné množstvo vynikajúcich a zaujímavých fotografií od rozkladania stanov, vykladania kamiónu, samotných mechanikov pri práci, jazdcov pri ich sústredenej príprave, technikov pri nastavovaní či údržbe súčiastok až po príjemné večerné posedenia. A s touto skúsenosťou som sa podelil aj s čitateľmi v rozsiahlom článku pre foto portál ePhoto.sk.

Vytažiť šancu na maximum má však aj iný rozmer. Napr. tento rok v septembri na posledných majstrovstvách sveta na divokej vode, sme v posledný deň podvečer urobili za pomoci bleskov foteť pádlistov z rôznych krajín. Fotky vyšli výborne a obe strany boli s

výsledkom spokojné. Ja však ešte o trošku viac ako oni, lebo okrem dobrých fotografií som si odniesol domov Španielsky top podpísaný všetkými jazdcami s osobným venovaním. Jediný kto mi ešte na ňom chýba je Maia len Chourraut, ktorá získala bronzovú medailu na olympijských hrách v Londýne 2012. Okrem toho ma tiež veľmi potešilo národné olympijské tričko s venovaním

od Any a Pedra - Brazílskych reprezentantov. Čo ma však milo prekvapilo a veľmi potešilo, bol moment keď mi Alexander Slafkovský poslal jeho štartovnú vestu z Pražských pretekov, kde získal striebornú medailu. Aj o tomto je fotografia. Radosť v každom okamžiku.

MISS AKTUÁLNĚ

*Krátký rozhovor
s fotografkou
Lenkou
Hatašovou o
tom, jak se fo-
tila nová Česká
MISS Gabriela
Kratochvílová*

Jaké silné stránky nové MISS jste při jejím focení objevila?

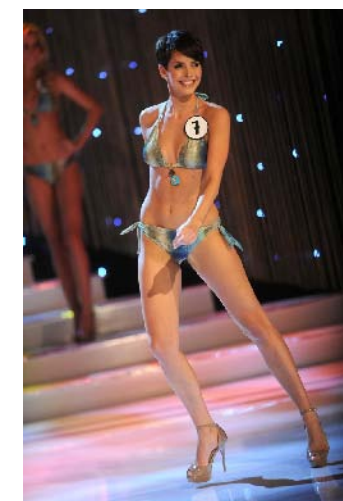
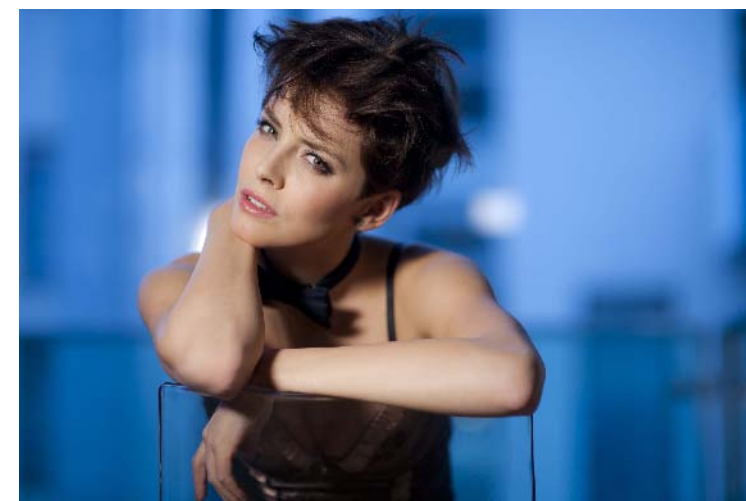
Gabriela je symbolem velkých změn, které se dějí, a které si také všichni přejí... Má pro mne charisma princezny Diany, a to nejen pro její krátké vlasy. Je velice půvabná, ale především plná radosti a lásky, což je to hlavní, co zasáhne každého, kdo se ocitne v její blízkosti.

Jak probíhá takové focení MISS? Jaké bývají scénáře a průběh focení?

Fotografuji známé osobnosti téměř denně, a většinou si žádné velké přípravy ani scénáře dopředu příliš nedělám. Tak tomu bylo ostatně i v případě nové MISS. Vycházím většinou z momentálního nápadu nebo inspirace, za kterou vždy předem poděkuji...průběh fotografování byl také běžný jako vždy.

Photosession předcházelo líčení i vyzkoušení několika modelů oblečení, které přinesla stylistka, v průběhu se Gabriela pak několikrát převlékala, či vyměnila doplňky.

Střídala jsem několik prostředí i kombinovala denní světlo se světly studiovými. Fotografování trvalo i s přípravou necelé tři hodinky, a všechny nás moc bavilo 😊.

V čem je nová MISS zajímavější než ostatní?

Od svých předchůdkyň se liší už na první pohled svým účesem...kromě dalších věcí, o kterých jsem už mluvila. Gábina navíc září jakousi neobyčejnou čistotou a upřímností. Lidské cykly trvají údajně zhruba 25 let, ona je evidentně světloňem a poslem nového cyklu, který právě přichází. A vůbec, poslem a symbolem nové doby, která neznamená konec, ale naopak nový začátek.

Když fotíte v časovém presu, co vám pomáhá jej zvládat?

Uvědomování si přítomného okamžiku, ve kterém časový pres neexistuje...

Cestujete s fotoaparátem a s vámi dalších 20 cestovatelů nebo rodina. **Je to běžný turistický a poznávací zájezd.** Objevujete končiny, kam se třeba už nepodíváte, taháte s sebou těžkou výbavu, stativ, přechodové filtry, dálkové spouště, konvertory a nakonec máte na pořízení snímku **2 minuty**, ani stativ vám nedovolí postavit.

Zastavit, vyskočit z autobusu, vyfotit a jede se dále. Se zrcadlovkou a celou tou výbavou jste mírně řečeno „za exoty“ nebo ostatní řádně **zdržujete**.

Protože se v našich fotoklubech setkáváme s fotografií každodenně, ať na internetu nebo osobně, pochopili jsme, že pořídit kvalitní fotografie, něco se při tom naučit, poznat nové kraje a kultury - **a to pořádně - lze JEN na specializované akci určené JEN fotografům.** A tak jsme je začali podobné akce pro členy našich fotoklubů organizovat sami.

Fotoexpedice.cz (podívejte se na naše stránky) mají za úkol připravit co nejlepší podmínky pro pořízení skvělých fotografií a poznání světa.

Na našich expedicích čekáme na správné světlo, vyhlížíme místa, často se na ně vracíme, i několikrát za sebou, trpělivě čekáme, až přejde mrak po dešti, na svahu čekáme, až slunce vrhne paprsky na kopeček, na kterém stojí toskánské osamělé stavení s cypřišovými alejemi.

Vstáváme brzy ráno, abychom za východu slunce na Křížovém vrchu se svými 400mm objektivy zachytili paprsky prostřelující válejší se mlhu.

To jsou naše fotografické expedice. V tomto díle vám chceme ukázat některé fotografie z našich fotoexpedic na Kladskou.

FOTO EXPEDICE

Stránky na Facebooku a Google+, kde najdete informace o aktuálních fotoexpedicích.

Když kliknete na Líbí se mi nebo si nás přidáte do Kruhů, budete dostávat informace, kam aktuálně cestujeme.

PHOTO EXPEDITIONS

Kladská & Mariánské lázně

*22. června
1denní
1250 Kč*

Zveme vás na celodenní víkendové fotografování, tentokrát nás přivítají Mariánské lázně a objevovat budeme v blízkém okolí Kladské a Chráněné krajinné oblasti Slavkovský les.

Na této expedici navštívíme západní oblast naší země – Mariánské lázně a okolí. Pokud panuje dobré fotografické počasí, odvezete si nezapomenutelné fotografie a zážitky z této krajiny, která dominuje místnímu kopcovitému terénu.

Fotoexpedici zahájíme fotografováním v centru Mariánských lázní, kde bývá v tuto roční dobu prázdno, expedici ukončíme na Kladské.

V Mariánských lázních je 100 léčivých pramenů. Samozřejmě nemůžeme minout kolonádu a vyzkoušet si fotografování s využitím vícenásobné fotoexpozice pro přípravu HDR. Naše další kroky budou směřovat k Ferdinandovu pramenu, kde vám ukážeme příklady použití předchodových filtrů a blesku pro fotografování v exteriéru.

Po krátkém obědě vyrazíme konečně do přírody, konkrétně na zámek Kynžvart a zámecký park + blízkou lesní kapli, kde strávíme přibližně 1,5 hodiny.

Následně se přesuneme do lůna přírody na Kladskou a její Vrchoviště (obvykle jim říkáme rašeliniště). Zde strávíme co nejvíce času, protože tato oblast je plná fauny a flóry, a pořídít tady můžeme úchvatná panorama na Kladské.

Dominantou Kladské je rybník a lovecký zámček Kladská. Na přelomu minulého století tady vybudovali pět srubů ve švýcarském stylu

My se budeme pohybovat po naučné stezce kolem rašeliniště Tajga a prohlédneme si nejkyselejší jezero v Evropě – Kyselé jezero.

Vrchoviště vznikly na Kladské už před 10 tisíci lety. Vznikají několika způsoby na podloží neprostupném pro vodu, kde se

tvorí jezírka zarůstající rostlinami jako je ostřice nebo rákos. Hlavní úlohu ale plní rašeliníky, jejichž kořeny odumírají, tlejí bez přístupu vzduchu, přitom nahoře rostou stále nové generace. Na Kladské navštívíme Slavkovský les jehož rašeliniště dosahují místy i 6 metru a jsou domovem vzácných druhů rostlin.

Ze slavkovského lese také ústí známá Dlouhá stoka, důmyslný kanál z 16. století pro přivedení další potřebné vody až do 35 rudných mlýnů těžících cín. Kanál měl až 30 km.

Kladskou opustíme a vydáme se na Křížky z roku 1859. Vztyčeny byly jako díkůvzdání za vyléčení nemocí. Dnes se vedle těchto symbolických křížků tyčí skvostně stožár velmi vysokého napětí. Děkujeme tak společnosti ČEZ za ochranu krajiny a památek.

Abyste toto místo vyfotili, musíte déle hledat správné místo v okolí, protože navíc samotný vrch je nepřístupný jako chráněná oblast. My jej budeme fotografovat z místa, kde elektrická vedení nepřekáží a křížky jsou čelem k západu.

Vrch je poset bohatým vřesovištěm, které zavoní, jakmile se k němu přiblížíte. Vyfotografoval jsem vřesovce pleťového, ale najdete tady také vřes

obecný a zimostrázek alpský.

Tři křížky jsou součástí naučné stezky přes Upolínovou louku, Dlouhou stoku, Hadeč, brusírny v Hadcí, Pluhův bor, pramen Grunské kyselky, Dominikovy skalky a stáčírny Novoveské kyselky.

Tuto expedici organizujeme vždy na jaře a na podzim. Fotografie jsou z naší jarní expedice 2012

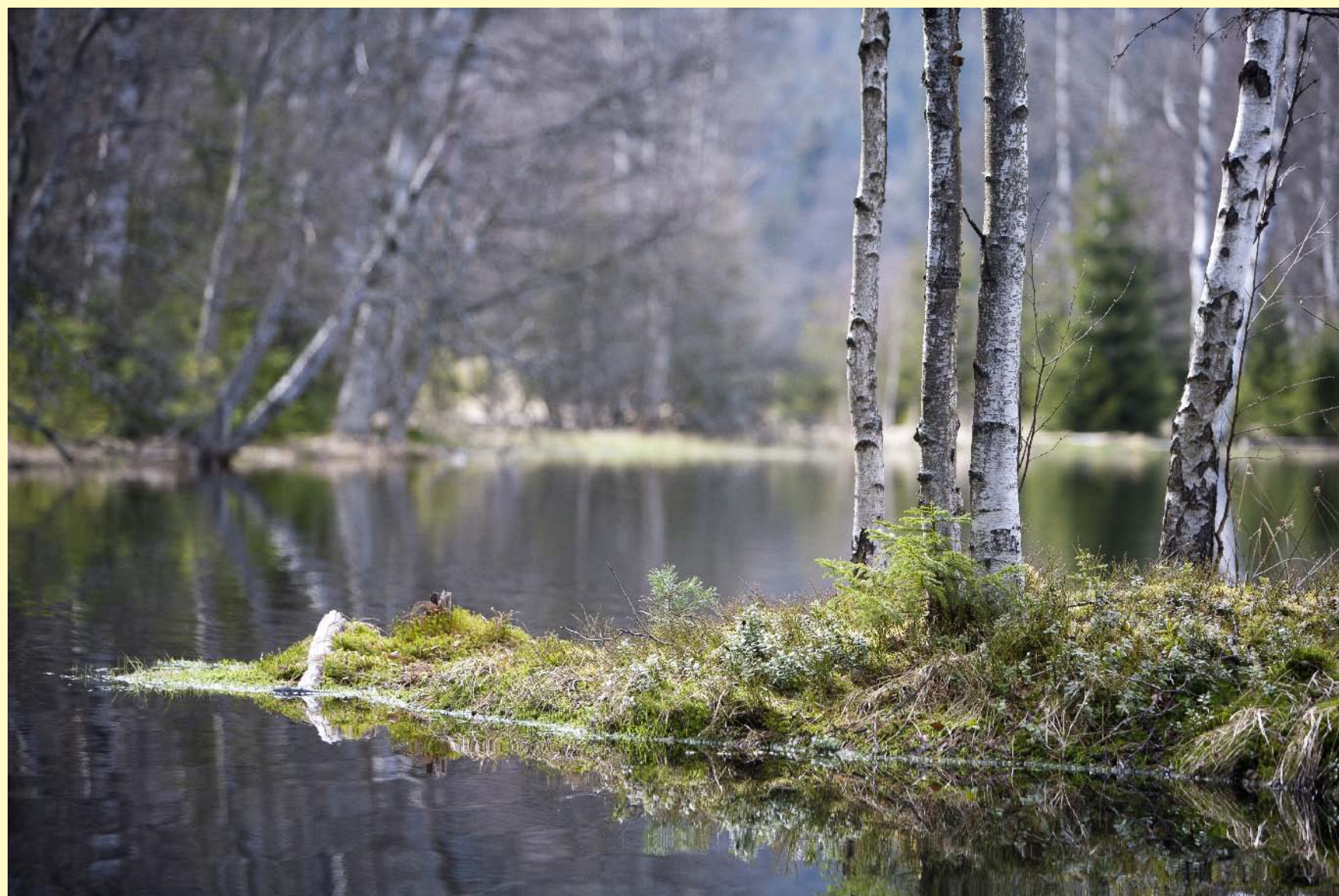

FOTO EXPEDICE

*Aktivujte si automatické
zasílání informací o
nových fotoexpedicích*

FOTOEXPEDIČNÍ ROZCESTNÍK

PROCESTUJETE SVĚT
A UDĚLÁTE NEJLEPŠÍ FOTOGRAFIE.

*klikněte na logo G+ a
přidejte si nás do kruhů*

*klikněte na logo
Facebook a dejte
Líbí se mi*

Pro další informace, klikněte

Toskánsko

7 dní

1. kurz - 27.4

2. kurz - 4.5.

Skotsko

14 dní

24.6.

Vltavské vyhlídky

1 den

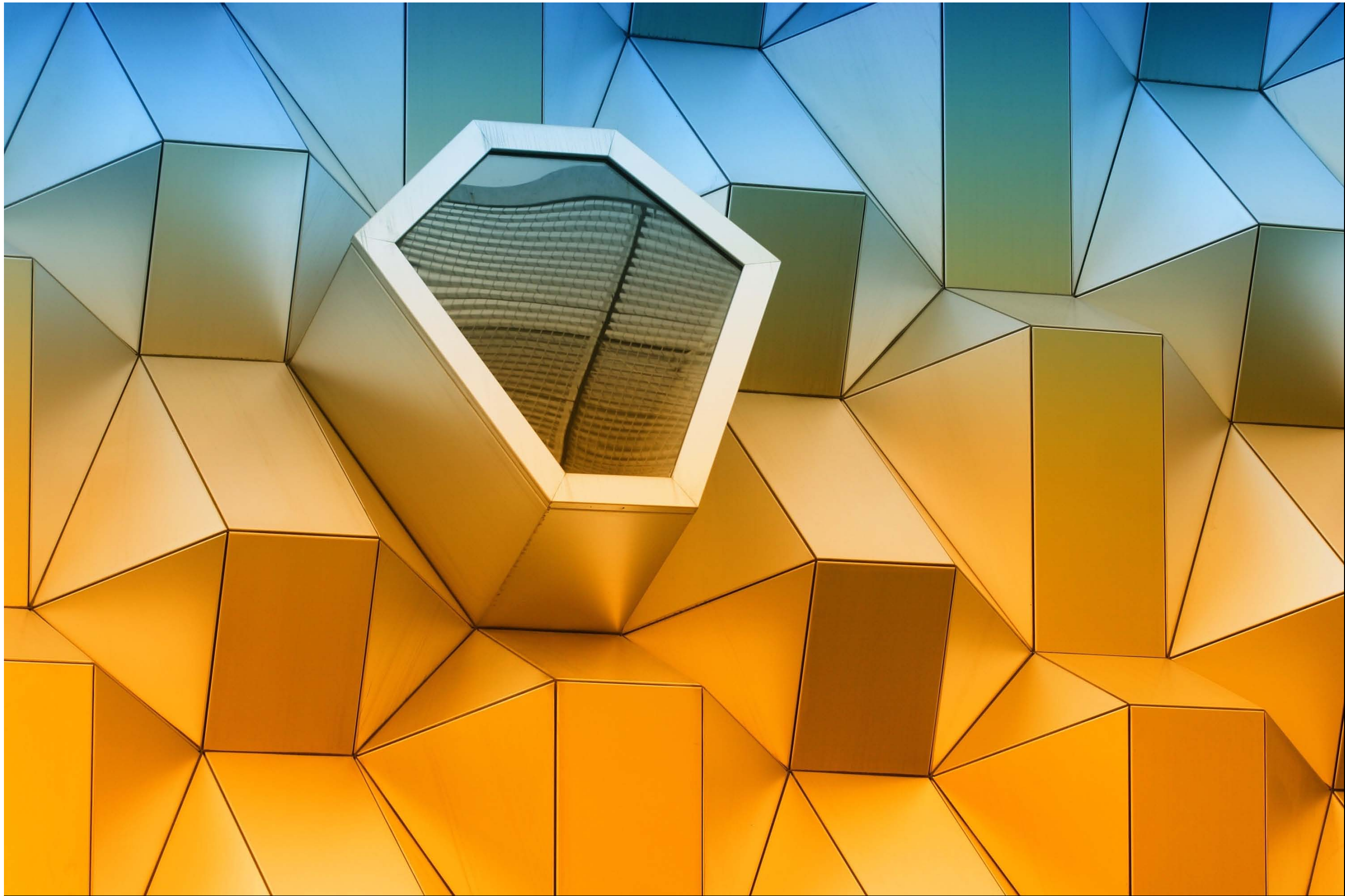
14.4.

Kladská

1 den

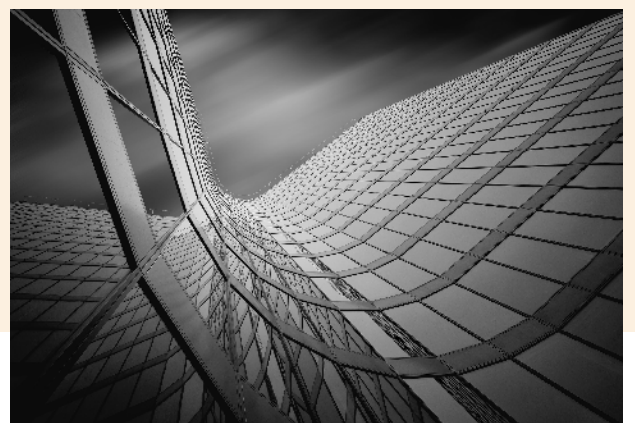
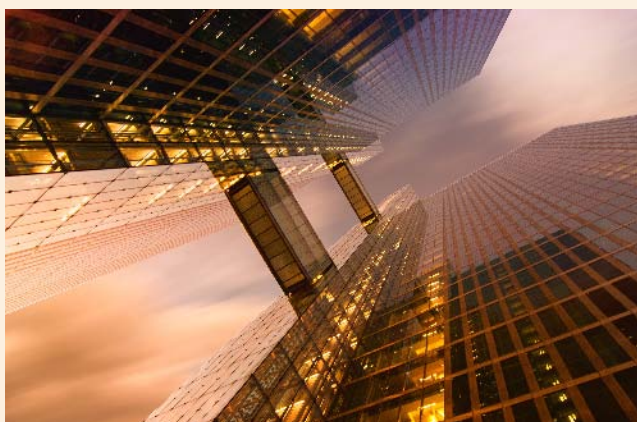
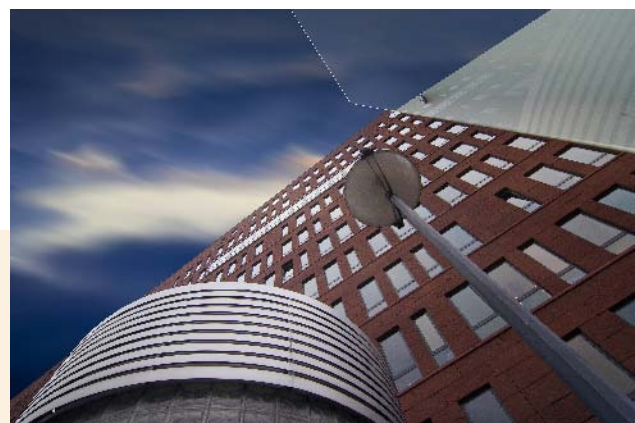
22.6.

Pro další informace, klikněte

*PAVEL
KOZDAS*

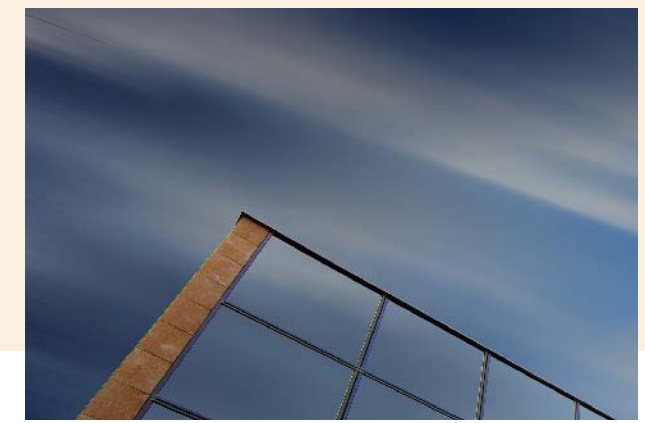
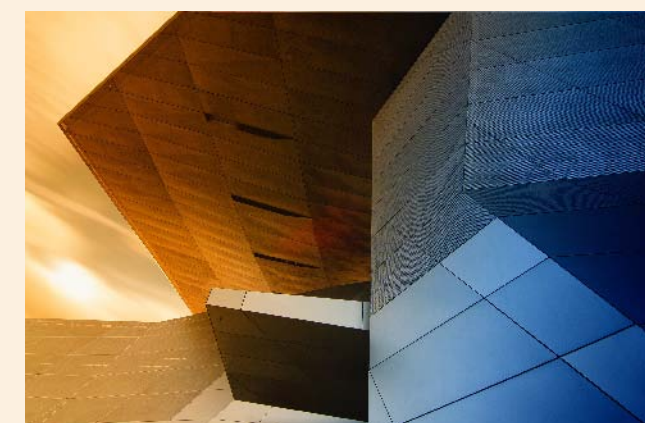
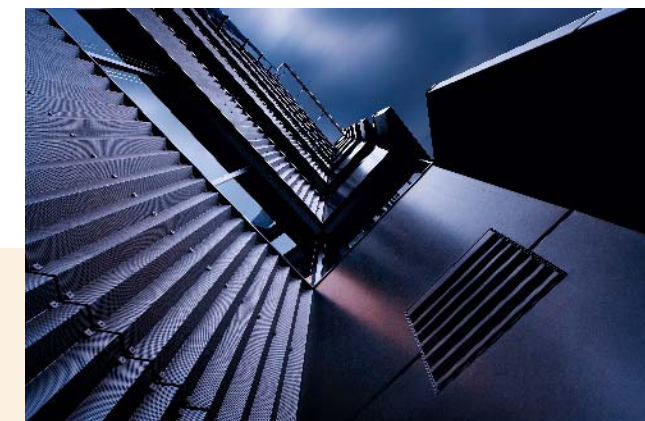
A R C H I T E C T U R E

Do rubriky Architektura přinášíme rozhovor s Pavlem Kozdasem, amatérským fotografem, který fotografii začal studovat jako samouk.

Studoval práci ostatních, učil se přes hledáček fotoaparátu vnímat realitu. Jeho první fotografie vznikaly hlavně v noci v jeho rodném Ústí nad Labem. Přestože nemá drahou výbavu, žádné fotografické vzdělání, dřímá v něm bezesporu talent .

*Kompozici
a světlo
prostě „vidí“.*

*H*rajete si s křivkami,
opakováním, tempem, linií
a barevností. Co tím vyjadřujete?

Vím že můj pohled na toto téma je poněkud jiný, asi nejvíce mě inspirují sci-fi filmy, ke kterým mám velmi blízko, tak jako k veškeré filmové tvorbě, a to ovlivňuje i mou cestu při postprocesu, který někdy lehce vybočuje z reality.

Snažím se divákovi přiblížit trochu jinou scénou, než na jakou jsou zvyklí. Tak, jak by chtěli, aby takové místo vypadalo v jejích fantazii, snažím se z výsledné scény vytvořit obraz, který si mohou pověsit do obýváku či kanceláře kde se stane plnohodnotnou součástí interiéru a umocní náladu místnosti.

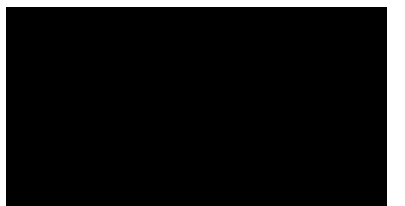

Nejvíce mě inspirují sci-fi filmy

Tipy, co fotografovat, sbíráte kde?

Jednak často od jiných autorů, kdy mě budova zaujmě a já vím že se z ní dá dostat mnohem více, než co představil autor, který není zaměřený na architekturu a pouze „dokumentuje“ něco, co se mu zdálo zajímavé. Druhou cestou - a tu asi využívám nejvíce je google earth.

ARCHITECTURE

Jak vypadá takový celý proces vyhledání, vytipování, cestování, pořízení a zpracování vašich fotografií?

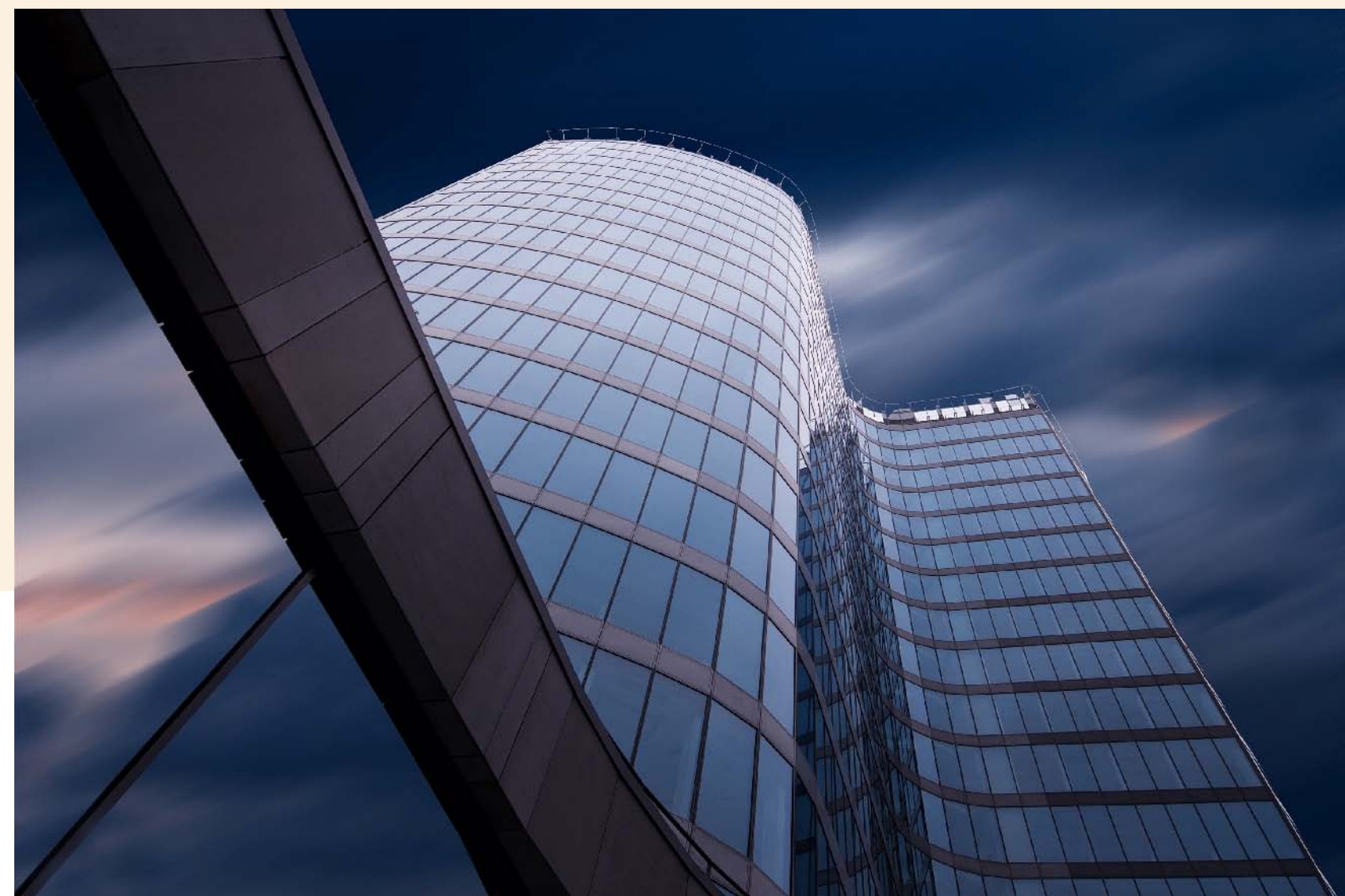
Přečtu si něco o zajímavé, a mě co nejvíce dostupné, budově, a pokud je ta možnost, předem si ji na mapách obejdu a mohu se rozhodnout, zda to má cenu, jak na ní dopadá světlo či jaký je k ní přístup.

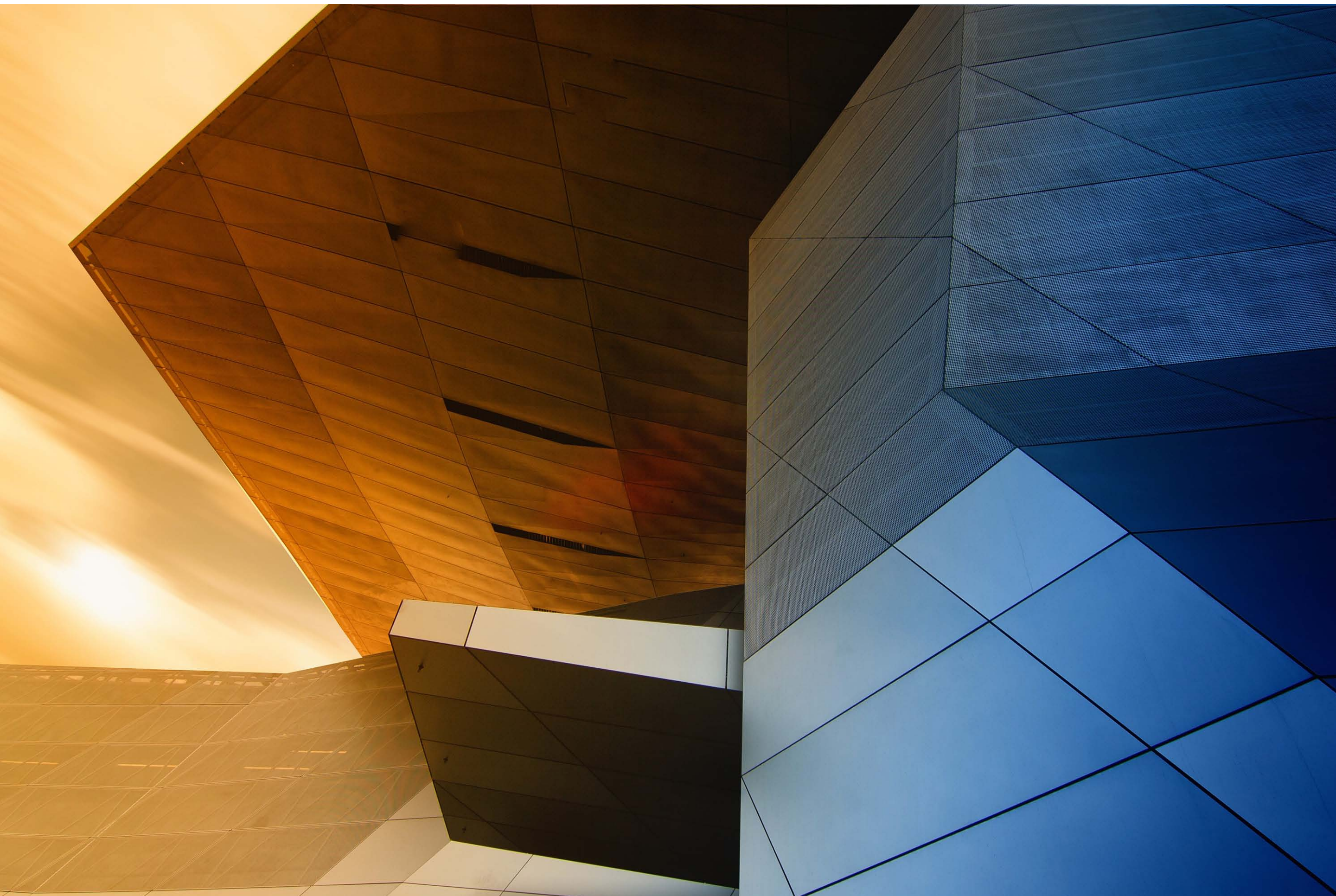
Inspirace se nabízí snadno a nejlehčí cestou je internet a to jak weby přímo se týkající architektury, tak i socialní sítě, kde spousta uživatelů vkládá své fotografie. A pokud mě nějaký objekt zaujme, naleznu si o něm co nejvíce informací.

Další důležité kritérium je vzdálenost a přístupnost k budově, není zrovna příjemné, když ku-

příkladu přijedete do Mnichova a od budovy vás vyhání ochranka, jako se mi to stalo před pár lety.

Nerad cestuji sám, jsem prý osoba pohodová, komunikativní a přátelská tudíž mám rád společnost a většinou se najde alespoň jeden známý či kamarád, který je buď jako já zaměřen na fotografii (což je ta nejlepší volba) nebo ta o něco „horší varianta“, který má rád památky či cestování. Tam už se ale člověk musí potýkat s tím klasickým... pojd' už, co tam pořád fotíš...což zná většina z nás postižených tímto báječným koníčkem, jakým zachycení okamžiku nebo scény na fotoaparát bezesporu je.

A jak fotografie zpracováváte?

Nikdy jsem nebyl zastán-
cem „vyrábění“ fotografie až
v PC, tudíž vždy komponu-
ji již v hledáčku a následné
ořezy jsou do max. 5 pro-
cent, pokud se tedy nejedná
o fotografiku nebo koláž, ke
které v poslední směřují mé
kroky na fotografické stezce.

Následně využívám k úpra-
vám Adobe Photoshop,
kdy je pro mě základem co
nejlépe exponovaný sní-
mek do formátu RAW, po
jeho vyvolání následuje
práce v odstranění různých

vad, nečistot a odlesků.

Dále vytvoření nové vrstvy a občas i změna bitové hloubky, přehození snímku do editoru Color Effex (Nik software) v němž většinou dokončuji veškeré barevné korekce.

Většinu fotografii, které pokládám za zdařilé, následně ukládám i do formátu TIFF, abych si usnadnil možný následující tisk.

K doostření jsem donedávna používal jiný software ale už jsem si zvykl na Photoshop.

*A můžeme si vás vyzkoušet?
Co byste třeba vyfotil v
Benešově, jak byste postupoval?*

Toto město zrovna není pro mě sklo to pravé lákadlo, ale pokud bych něco vybral, byly by to interiéry a určitě bych se zastavil ve zdejší radnici, kde se design a architektura opravdu povedly.

Z vaší práce je patrné, že používáte většinově barevný projev. Zkoušel jste také černobílé snímky?

Často převádím i do BW, kouzlo jednoduchých odstínů a škál šedé má rozhodně své místo v mé produkci, jen si pečlivě vybírám snímky, na které převod ideálně sedne.

Dle mého názoru barvy více umocní členitost architektury, ale samozřejmě to není vždy pravidlem, někdy si snímek o převod do BW přímo říká a poté neváhám...

Kdyby někdo chtěl začít s fotografováním architektury, co byste mu doporučil pro začátek?

Již jsem hodněkrát zaslechl: „jo ty fotíš baráky... no to je lehký, když se ti to nehejbe, to jde snadno...“, ale realita je trochu jiná.

***P**roč vás vypuštění barev a zjednodušení čitelnosti obrazu tolik neláká?*

Prý je to jedna z nejtěžších kategorií a mě velice těší, že jsem si svými pohledy získal pozornost poměrně velké fotografické veřejnosti jak z řad zahraničních tak i tuzemských.

Proto chci zdůraznit: není to lehké téma a ne každý u něj vydrží, ale je fascinující, když člověk může zhmotnit jak celky tak detaily architekta, který zřejmě neměl ani potuchy, jaké úhly pohledu se dají odhalit a zaznamenat přes hledáček.

Co za techniku by měl fotograf používat?

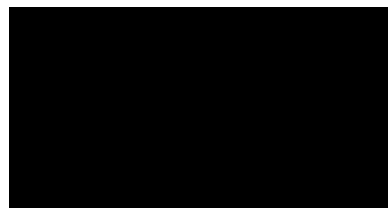
Základem by mělo být široké sklo, ne každý má na zrcadlovku a většina výrobců nabízí kompaktní fotoaparáty s docela širokým ohniskem, odtud by se mohl odrazit směrem k tématu architektura.

A pak: zkoušet, zkoušet a zkoušet, vybrat kompakt, který bude mít manualní nastavení, a trénovat. Teprve po tom, co nás architektura nás opravdu pohltí a najdete si tu pravou cestu k tomuto tématu, a kompakt přestane stačit, tak zvažovat pořízení zrcadlovky. Poté jen vybrat správný objektiv a zakousnout se do těch úžasných úhlů a křivek a těšit se z výsledků své práce.

Je možné udělat snímky i v nudném městě nebo třeba malé vesničce na Moravě?

To bezesporu, je jen na fotografovi, jaké téma pro svou fotografii zvolí, já osobně mám také blízko k přírodě a krajině, ve které si asi nejvíce odpočinu a vyčistím si hlavu.

Každé město, ale i malebná vesnička, má své kouzlo a je jen na nás jak jí ztvárníme a zda tu atmosféru dostaneme do svého hledáčku a představíme světu.

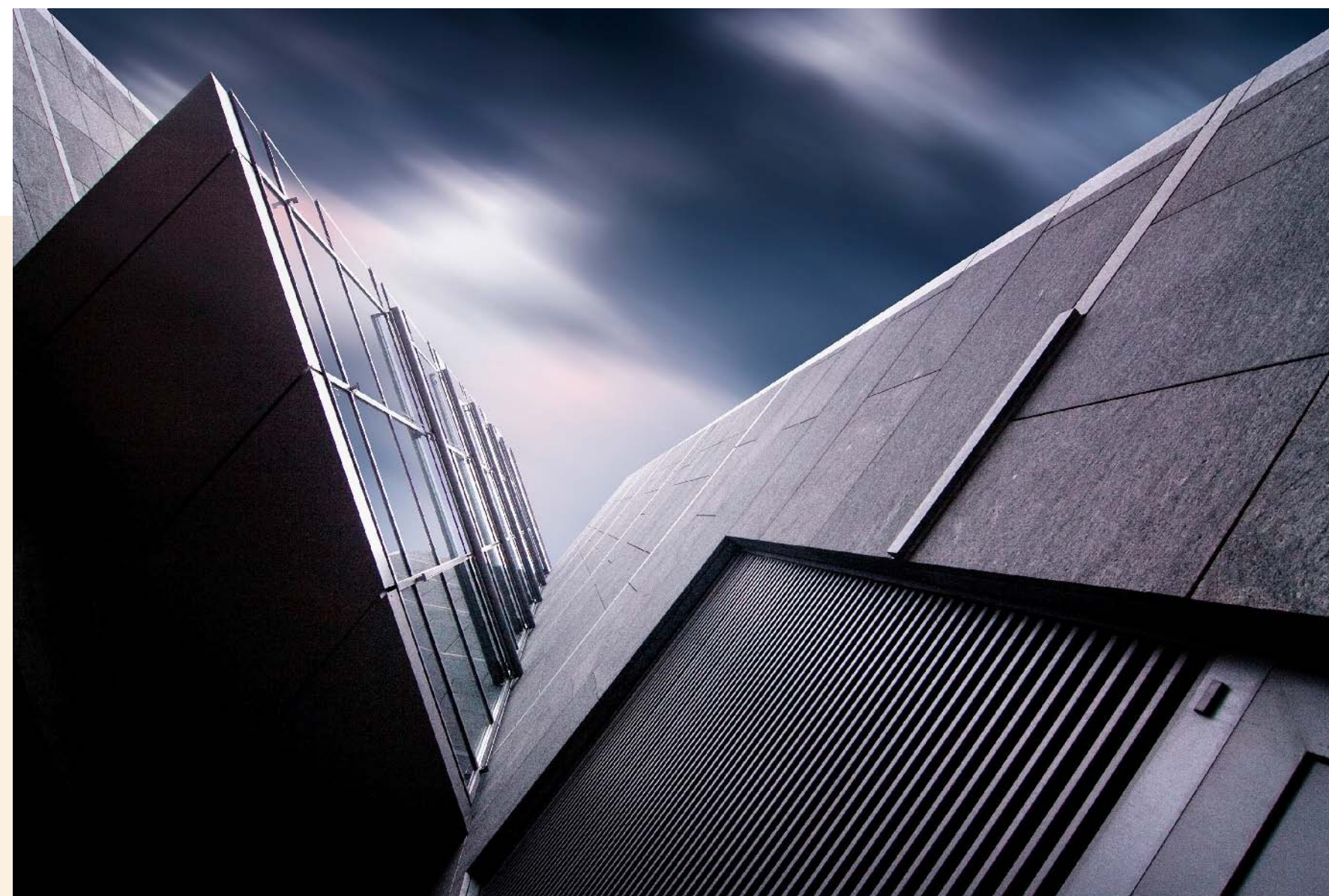
Řekněte našim čtenářům, jakou techniku používáte, a na jaké fotografování konkrétně.

Od mých fotografických začátků s kompakty jsem měl blízko ke Canonu, vyhovovala mi hlavně ergonomie příjemné a intuitivní ovládání, a především obrazová kvalita, spolehlivost a přirozené barvy.

Po přestupu od modelů A640, S3 a S5 k bazarovému EOS 350D mi Canon sloužil spolehlivě řadu let a většina snímků, je pořízena právě s ním. Dlouho jsem zvažoval, jaké sklo si k němu pořídit. Nakonec volba padla na objektiv Tokina AT-X 12-24mm f/4 PRO DX, kdy jsem se rozmýšlel, zda si nepořídit Sigmu 10-20, ale Tokina to vyhrála, a já si to sklo nemohu vynachválit. S Tokinou jsem jaksí srostl a využívám ji na vět-

šinu mé produkce celků; široké ohnisko a výborná ostrost s neměnným clonovým číslem dává záběrům skvělou dynamiku.

Dalším sklem, které hojně využívám, je Canon EF 70-200mm f/4.0L USM. Tento báječný a prověřený objektiv velice svižně, přesně a ostře plní svou funkci. Mohu ho vřele doporučit i na fotografování lidí, což nepublikuji tak často, ale velice mě to baví. Občas používám Canon EF 35-

80mm f/4-5.6 a také staré sklíčko značky Pentacon 29 mm f/2.8. Od začátku roku používám s tělem Canon EOS600D všechny tyto objektivy a pořádné pokřtění nějakou prima architekturou ho díky počasí a také mé časové vytíženosti teprve čeká.

**Váš největší zpravodaj o
technice Canon - canonklub.cz**

Jedno kliknutí

a stáhnete si starší vydání

1
2012
FOCUS
magazine

2
2012
FOCUS
magazine

3
2012
FOCUS
magazine

4
2012
FOCUS
magazine

Vojta
Herout

BENÁTSKÝ KARNEVAL

REPO

reportáž

VOJTa Herout

Vojta Herout je členem našeho Nikon Clubu a tomu také odpovídá jeho výbava - Nikon D4, AF-S 24-70, AF-S 14-24 - dohromady v hodnotě malého nového auta. I když pro většinu fotografů nedosažitelná, Vojta ji považuje za nutný výrobní prostředek. Fotografování se věnuje na „full time job“, takže o něm můžeme říct, že je profesionální fotograf.

Vojta sám sebe označuje za všestranného fotografa a nerad se nechává škatulkovat do některé z oblastí fotografie. Baví ho fotografování nové věci, a třeba i svatby nejraději fotí na nových místech. Je to pro něj „challenge“ a dovoluje mu to objevovat.

„Nedokážu si představit, že bych se při fotografování svateb připoutal na jednu obřadní síň a tam odfotil za jediný den čtyři pět

svateb... to je jako rovnat jogurty na výrobní linku,“ říká Vojta.

Jak sám popisuje, je spíše reportérem (a to i na svatbách). Chce raději než umělé pózy a vynucené úsměvy svatebních hostů zachytit náladu, esprit události.

V první části rozhovoru se s námi podělí o své reportážní zkušenosti z benátského karnevalu. Tam jezdí každý rok kolem února doslova hordy fotografů a internet se následně zaplní tisíci fotografií pestrobarevných kostýmů a masek. Někdy mám pocit, že počet těch, kteří tam nebyli se limitně blíží nule... Vojta tam letos cestoval také a v této první reportážní části našeho rozhovoru nad šálkem mátového čaje dostane prostor právě rej masek.

REPO

reportáž

VOJTa Herout

Vojto, proč by fotografové měli cestovat tak daleko, vlastně jen na otočku?

No, to není daleko...*(směje se)*. Je to unikátní záležitost, kterou nikde v Evropě člověk nenajde, a koho focení zajímá, měl by se tam podívat. Jsou lidé, kteří benátský karneval porovnávají s karnevalem v Riu. Benátky jsou samozřejmě krásné samy o sobě, ale ve spojení s maskami je to jedinečná událost. Navíc, kde se vám stane, abyste po centru města chodili po kotníky ve vodě?

Měl jsi před touto cestou do Benátek letos v únoru nějaký konkrétní cíl? Studoval jsi, kde, co bude přesně probíhat?

Vůbec ne. Chtěl jsem to jen vidět, samozřejmě s foťákem... No, já už to vlastně ani jinak neumím *(bez foťáku, pozn. redakce)*. Tam se ale plánovat ani pořádně nedá. Všechno se děje v centru okolo náměstí Sv. Marka a fotograf neví, jaká maska se kde objeví, musíte být rychlí, pohotoví a mít přehled.

*∞ musíte být rychlí,
pohotoví a mít přehled.*

REPO

reportáž
VOJTa Herout

REPO

reportáž

VOJTa Herout

■ Jak to vypadalo na místě?

V životě jsem neviděl tolik fotografů na jednom místě, a že už jsem viděl leccos. A to nebyly jen kompakty a levné zrcadlovky. Spousta fotografů se tam pohybovala s „high end“ fotoaparáty, od Nikonu třeba D700 nebo D800, a nahoru.

■ Jaká je potom motivace tam jet fotit, když je tam tolik „konkurence“?

Pořídit lepší fotku než kdokoliv z nich... (*usmívá se*). Ale jinak máš pravdu - tím, že tam jezdí tolik lidí, a ti pořídí stovky fotografií, je hodně těžké udělat unikátní záběr. Abych to upřesnil, je těžké udělat zajímavou fotografii, která by byla jiná, než mají ostatní. Mám z letoška jednu jedinou, o které si troufnu říct, že je jiná než všechno, co se běžně z karnevalu vozí. Neříkám že je nejlepší, ale určitě je netradiční a podle mne i zajímavá.

∞ *pořídit lepší fotku než kdokoliv z nich...*

REPO

reportáž

VOJTa Herout

A kromě samotných masek, čím jsou pro tebe jako fotografa Benátky zajímavé?

Tak nejenom z pohledu fotografie. To patří ke každému místu, že si ho člověk vychutná se vším všudy. Stačí si sednout, pozorovat ten ruch kolem, dát si ráno pravou italskou kávu, k obědu pizzu a vínko... Velkou roli hraje atmosféra místa a o tu v Benátkách rozhodně není nouze.

REPO

reportáž

VOJTa Herout

■ A jak ji zachytit?

Tak po „litránku“ vína...(směje se).

Dobře se mi fotí, když mám tu možnost si na chvíli sednout, odpočinout si od samotného cvakání fotek a na okamžik se jen rozhlížet kolem, pozorovat děj a tu atmosféru nasávat.

Kolikrát pak přijdou nápady samy.

REPO

reportáž

VOJTa Herout

Cestou na karneval strávíš noc v autobuse, pak jsi od rána na nohách s velkou bagáží a večer zase nasedáš, a jedeš zpátky. To je celkem náročný program, ne?

Jo, to je pravda. Já moc v autobuse spát neumím, takže cestou tam to nebylo nic moc.

Spočítal jsem si, že za ten den jsem nachodil asi 18 kilometrů, což je číslo, kterému jsem se dostal pouhým propojením bodů, které jsem navštívil. Když si člověk připočte ještě popocházení od jedné masky ke druhé a další přesuny, bez problémů se dostaneš až k 25 kilometrům...

Přesto, že kromě masek se toho v Benátkách v období karnevalu kvůli počtu turistů moc vyfotit nedá, bych každému nadšenému fotografovi benátský karneval upřímně doporučil.

*∞ bez problémů se [fotograf]
dostane až k 25 [nachozeným]
kilometrům*

REPO

reportáž

VOJTa Herout

Jsi profesionální fotograf a focení tě živí na 100 procent. Jak se musí dnešní fotograf ohánět, aby se uživil? (pokud zrovna nefotí módu a produktovou fotografii)

Je toho hodně. Když je fotograf na volné noze a sám, musí zastoupit všechny role v celém procesu, přitom ale hodně málo z toho je vidět navenek.

Spousta lidí si myslí, že fotograf nafotí fotky, odevzdá je a má z toho takříkajíc „velký prachy“. Je ale potřeba si uvědomit, že je tady spousta dalších, byť třeba drobných, prací, které se k focení vážou.

Už jenom doba před vlastním focením, než „kšeft“ získáš - to zahrnuje marketing,

spoustu komunikace, hlavně ze začátku.

Pak - když už zakázku máš a fotíš, je to v podstatě nejkratší doba, kterou na tom celém procesu strávíš...

A když si fotky přineseš domů, strávíš hodiny u počítače, abys je uvedl do stavu vhodného k odevzdání, no a pak je musíš vypálit na cédéčko případně zadat do tisku, odevzdat osobně nebo odnést na poštu.

A pokud vezmeme ty „velký prachy“... Fotografická technika stojí desítky tisíc... spíše stovky. To se do ceny musí také

promítnout, stejně jako taxikář promítá do ceny amortizaci vozu.

K tomu je potřeba přidat počítačový hardware a software, to jsou další desítky tisíc. Fotograf je tedy řidič, fakturant, organizátor, produkční, obchodník, musí ovládat perfektně techniku, software, vyvolání a tisky fotografií, a to vše v jedné osobě.

Také by měl studovat a rozšiřovat své znalosti, sledovat trendy, konkurenci. To je realita profesionálního fotografa.

Ale teď bych nerad vypadal, že si stěžuju. Je to moje vlastní volba a focení mám rád. Jen vlastní pořizování snímků v celém procesu zabírá méně prostoru, než by si člověk mohl myslet.

■ Jaká byla tvá nejtěžší fotografie - mám na mysli, která tě stála největší úsilí.

Konkrétní jednu jedinou asi nedokážu vypíchnout.

■ A nějaké složitosti v rámci profese?

Těžké je spolupracovat s člověkem, se kterým si nesesednu lidsky. Přijde konflikt, třeba když se jeho představa liší od možností realizace. Zakázky nejsou často realizovatelné tak jednoduše, jak si mnozí zákazníci představují. Vyžaduje to hodně komunikace.

Někdy je těžké samotné focení, jindy překonání sebe sama, u nějakých focení třeba i taková blbost jako strach z výšky (směje se).

Ale ještě k té předchozí otázce. Jsou fotky, u kterých musí fotograf vychytat neopakovatelné podmínky. Jako příklad bych uvedl jednu fotku z Londýna. Bylo to na místě, kudy jsem sice denně chodil, ale podmínky pro vznik fotky, jakou jsem měl v plánu, nastávaly vzhledem ke světlu asi jen jeden týden v roce, a to pouze každé ráno zhruba na čtvrt hodinky. Bylo potřeba sluníčko, takže

když se k tomu přidá nevlídné londýnské počasí, hodně se ta pravděpodobnost sníží, a ještě k tomu byl potřeba chodec, kterých tou ulicí také chodilo hodně málo.

Focení samotné tak složité není, to mě baví, ale veškerá ta mravenčí práce kolem fotografického řemesla odvádí pozornost od kreativního procesu, hledání nových témat.

REPO
reportáž
VOJTa Herout

■ Co je pro tebe nejtěžší při reportážní fotografii?

Určitě přístup k člověku, který neví o tom, že je fotografován.

■ A jak to řešíš?

Snažím se... To asi nemá řešení v podobě mávnutí kouzelnou hůlkou, to chce to v sobě zlomit, musíš překonat ostych, obavu ze záporné reakce toho člověka. Ale je to pro mě těžká disciplína, takový „překladačský oříšek“, i třeba proto, že si uvědomuju, že narušuju osobní prostor fotografovaných.

■ Podařilo se ti to někdy v sobě překonat?

Občas jo, teď jen přemýšlím, jestli z toho něco vzniklo, na co by se dalo poukázat.

Vybavuju si jeden snímek, u kterého se mi podařilo překonat strach z reakce. Už je to tedy hodně dávno. Fotil jsem pevnou pětasedmdesátkou v takové spíše méně bezpečné čtvrti v Londýně, byly tam nějaké sklady s řadou vstupů. Před jedním z nich stál černoch a kouřil cigáro. Mně se moc líbilo, jak se tam opakovala čísla těch vstupů a on z toho tak pěkně vyčníval. Rychle jsem zamířil, cvaknul dvě fotky a na tom druhém záběru se už na mě dost nepříjemně díval.

■ A nechtěl bys takto pořídit aranžovanou fotku?

Nechtěl, to je něco úplně jiného. Ztratilo by se kouzlo okamžiku. Když o tobě fotografovaný ví, má úplně jinou mimiku, kontroluje se...

■ Tři základní pravidla pro focení reportáže?

Můžu třikrát zopakovat „být vždy připravený“?
(*smích*)

REPO

reportáž

VOJTa Herout

■ Co to obnáší? Dobrý foťák?

Ne, ne, pro reportáž je samozřejmě nutné ovládat perfektně techniku (a je skoro jedno jakou, prostě tu, kterou máš k dispozici), ale spíše jsem myslel na to, že je důležité předvídat, co se bude dít, sledovat kudy chodí lidi, jak se mění světlo, jeho směr, intenzita... A pak být dostatečně pohotový a umět na vzniklou situaci rychle zareagovat.

■ Nějaká další pravidla?

Ono to pokrývá víc oblastí - když víš, co přijde, můžeš se líp nachystat, jak to vyfotit - to jde ruku v ruce. Je samozřejmě dobré nepodcenit přípravu, třeba u sportovních akcí - předem si něco načíst, podívat se na mapu - kde to bude, odkud půjde světlo, pokud je to možné, tak i fotky z minulých ročníků, a tak. Já několikrát přípravu podcenil, třeba když jsem kdysi fotil Tour de France v Londýně.

■ Tour de France v Londýně?

Já vím, zní to jako protimluv, že by cokoliv francouzského bylo v Anglii ☺.

Byl to unikát, tehdy Tour začínala v Londýně prologem, a ten jsem opravdu podcenil - dorazil jsem pozdě a zůstal s foťákem až ve třetí řadě. Druhý den jsem to chtěl na první etapě napravit. Měl jsem v plánu vyfotit peloton u katedrály sv. Pavla - v pruhu pro cyklisty byl žlutou barvou namalovaný obrázek kola, k tomu na pozadí katedrála jako známá dominanta města...

Dorazil jsem pro jistotu asi o 3,5 hodiny dříve. Jenže tam nikdo nebyl. Čekal jsem tam skoro sám celou tu dobu, pak projel

peloton pohromadě, to mohlo trvat tak 15 sekund, a šlo se domů. Takže výsledek: jedna použitelná fotografie. Ale zase jsem si pěkně popovídal s těmi pár diváky, kteří se taky dostavili.

■ A na závěr úplně krátce - chystáš se vyrazit na nějaké další fotografické cesty?

Tak snů je hodně, ale jen málo z nich se v nabitém kalendáři zatím blíží realizaci. Letos bych rád objevil zajímavé fotografické lokality v Rakousku a možná se taky vrátil i na místa, kde už jsem byl a která už mi zase chybí - Monti Sibillini, Toskánsko,... a je jich ještě daleko víc, ale i rok 2013 má bohužel jen 365 dní.

Open-air FOTO festival / 8. – 9. 6. 2013

Vnímejte to všemi smysly

ČESKÝ KRUMLOV
SVĚTOVÉ DĚDICTVÍ UNESCO
spolupořadatel
festivalu

Zážitky nejen fotografické

- Po celém městě desítky fotografických příležitostí – unikátní fotopark
- Profesionální dekorace, modely a nasvícení, odborný personál
- Zaostrěno na člověka – portrét, fashion, děti, svatba, akt, glamour, street art...

Výstavy trochu jinak

- Profesionální fotografové z ČR i zahraničí
- Setkání, diskuse, autogramiády, prodeje fotografií

Vzdělávání – zdokonalujte se hravě

- Přednášky, workshopy a praktické semináře pro dospělé i děti
- Nabídky kurzů a foto expedic
- Prezentace foto škol a foto klubů

Interaktivní výstava novinek a technologií

- Zrcadlovky, automaty, analogy, objektivy, stativy, příslušenství
- Předvádění a testování světelné techniky a studiového vybavení
- Postprodukce – tiskárny, monitory, úpravy fotografií, média, foto knížky

Zábavný program pro celé rodiny – dětský fotopark

- Fotografická miniskolička
- Pohádkové dekorace a atraktivní hrdinové
- Profesionální fotografové zaměření na děti, svatby, rodiny a těhušky
- Hlídkání dětí, doprovodný program

Glamour párty

- Noční fotografování na vybraných festivalových místech
- Glamour foto koutky, individuální focení, profesionální fotomodelky
- Doprovodný program – DJ, show, tanec, hudba, catering

Více info o festivalu na

www.foto-festival.cz

Kolik má klub stálých členů?	20
Kolik má klub aktivních členů?	20
Jak často se schází?	Jednou za měsíc
Kdy byl založen?	Září 2012
Internetová stránka	www.fotokrumlov.cz
Společné výstavy? Kde a data	- Stálá expozice ve FotoOkně, Rooseveltově ul.37,Č.Krumlov - výstava v dolnorakouském Hornu, téma „pomíjivost a naplnění“, březen 2013 - výstava v dolnorakouském Hornu, Volkshule, od 31.5.-po celý rok - výstava v hornorakouském Freistadt, říjen 2013 - stálá expozice v kinokavárně kino Luna Č.Krumlov, od června 2013
Kolik výstav měli členové za posledních 12 měsíců?	3 výstavy od září 2012 doted'
Hlavní místo působení klubu?	Zasedací místnost fotoklubu FotoKrumlov v Rooseveltově ulici 37, Č.Krumlov
Kde se schází členové klubu? Prostory?	Scházíme se v KK Poštovka v Praze 5, kde máme k dispozici jednu místnost ve výše uvedeném intervalu.

Jana Koubová

FotoKrumlov je občanské sdružení založené amatérskými milovníky fotografie a focení za účelem společné tvorby, pořádání fotografických akcí, hodnocení vlastní tvorby, předávání si zkušeností a znalostí s fotografiemi a prezentace tvorby na výstavách a soutěžích.

FotoKrumlov aktivně rozvíjí mezinárodní spolupráci s dalšími fotokluby – Fotoklub der VHS Horn (<http://www.fenz.cc/>) a Fotoklub Sopron (<http://sopronifotoklub.hu/>).

Jaká je typická tvorba vašich členů?

V našem fotoklubu není nějak zakořeněná typická tvorba, každý člen má své oblíbené žánry, se kterými přispívá například na výstavách, ale rádi se učíme fotit i jiné žánry a témata.

Jiří Šneider

Pracujete aktivně při hledání nových členů?

Momentálně jsme se ustálili na 20 členech, aktivně nové členy nevyhledáváme, spíš se hlásí zájemci sami.

JUDr. Milena Nováková

Organizovali jste společně nějaké výstavy?

Pořádání výstav je momentálně ve fázi příprav, je jich na tento rok naplánováno několik, zároveň se chystáme otevřít naše stálé výstavní prostory v kinokavárně v místním renovovaném kině. Tento rok máme naplánováno několik výstav s naším spřáteleným klubem z dolnorakouského Hornu.

Jakých klubových soutěží se účastníte?

Pro tento rok máme společnou fotosoutěž se spřáteleným fotoklubem z Hornu, kdy každý měsíc fotíme dané téma. Fotky si pak navzájem kluby hodnotí, vybíráme vždy nejlepších 10 fotek. Jinak se letos účastníme dosti známé fotosoutěže Mapový okruh Nekázanka.

Společné vycházky a společné fotografování, jak to probíhá u vás?

V únoru 2013 jsme měli jeden společný workshop na Šumavě na Kubově Huti a těšíme se na společná focení venku, hlavně na jaro. Okolí Českého Krumlova a město jako takové jsou neskutečně fotogenické...

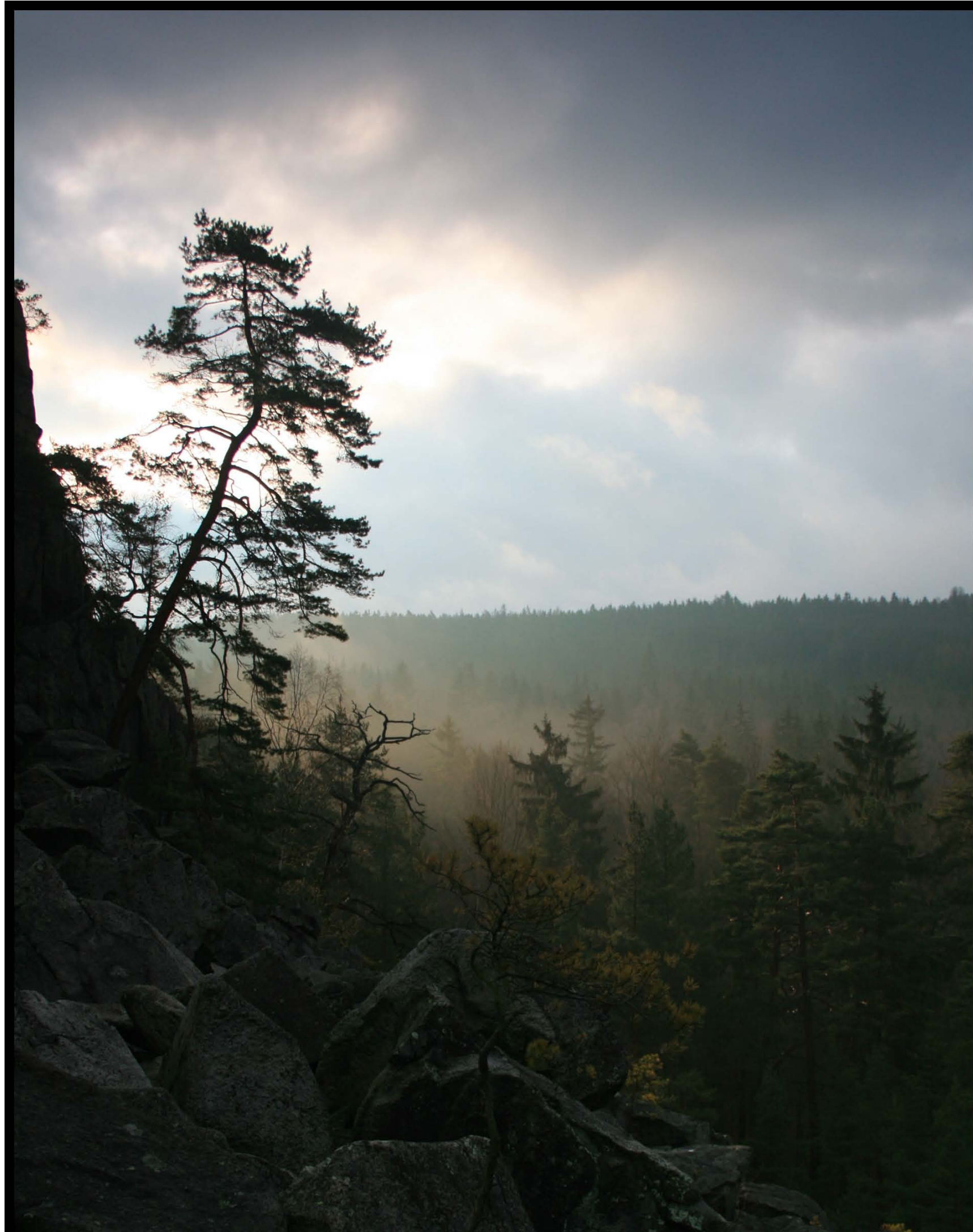

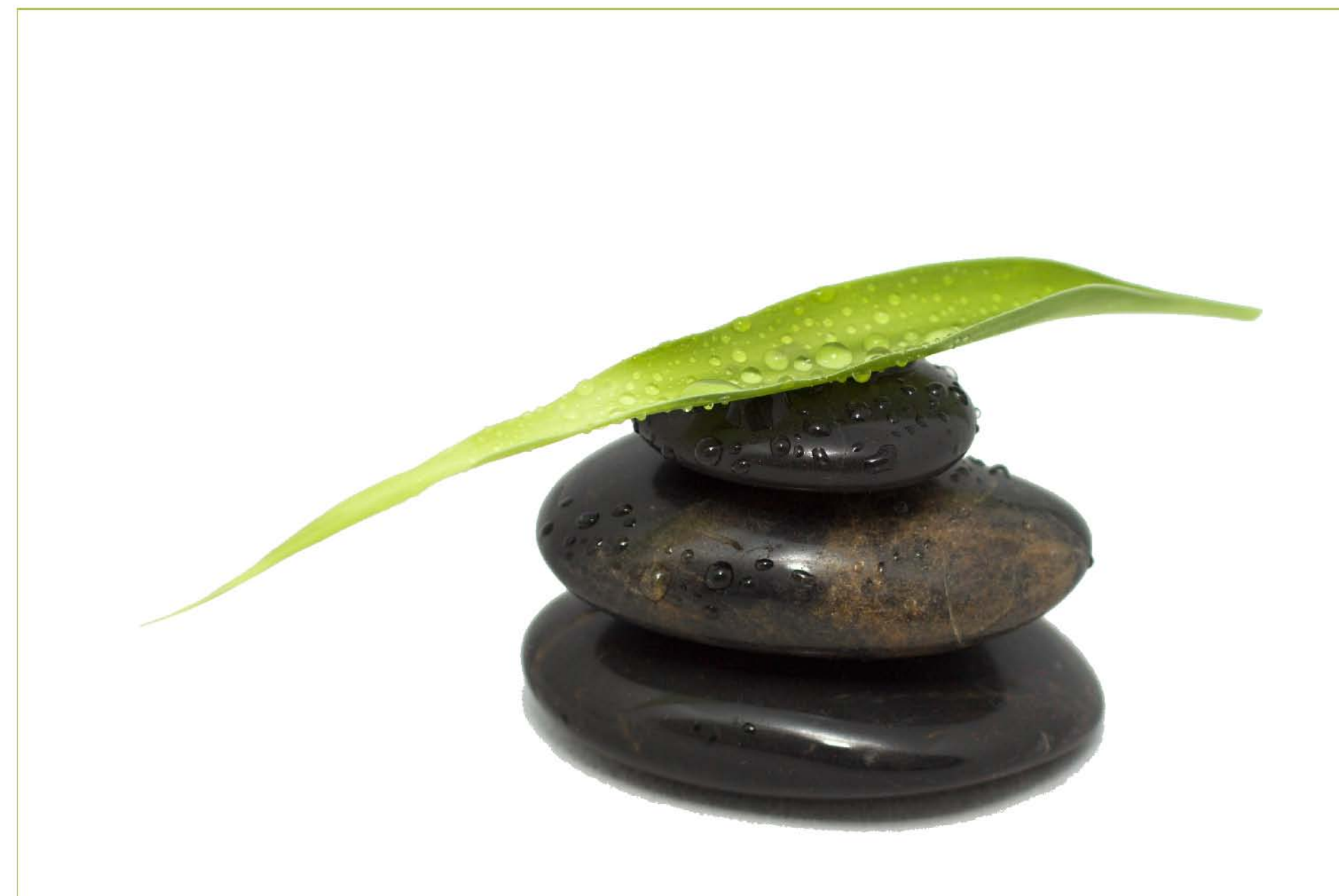

Jiří Šneider

Představení fotografických klubů

JUDr. Jaroslav Adam

**Stalo se u některého vašeho
člena, že jeho fotografický
koníček se mu stal povoláním?**

Zatím není nikdo fotografickým
profesionálem, který by se focením živil.

Jiří Šneider

Vít Pešek

Klára Pokorná

Náš klub naplno komunikuje s dolnorakouským fotoklubem z Hornu a na základě vynikající přeshraniční spolupráce můžeme čerpat i finanční prostředky z fondů EU. Tento rok pořádáme společné workshopy, na přelomu května a června v Hornu a na podzim u nás v Českém Krumlově.

Workshop aktu a fotografování aktu v režii Jiřího Růžky jsou jiné, než je znáte od jinud. Technická stránka fotografování aktu není opomíjena, ale více než o samotné technice jsou o práci s modelkou, o komunikaci a souznění, o vnímání celku i detailů, toho, co je krásné, a co není.

O pravidlech a o radosti je porušovat. O chybách a o tom, jak se jim vyhnout. O různých typech světla i o tom, že práce se světlem nemusí a nesmí být dřina. O tom, že ne každý objektiv se hodí na všechno a že někdy je třeba stoupnout si na špičky a jindy lehnout na zem. A hlavně o tom, že je možné zachytit ženskou krásu přirozeně bez Photoshopu. O tom, že základem umělecké fotografie je svoboda a fantazie.

13.4. v Praze v ateliéru

FOCUS

magazine

Příprava tohoto vydání zabrala více jak **57 hodin času** odborné a precizní práce mnoha lidí - autorů, grafiků, DTP, korektorů.

Děkujeme **inzerentům za jejich podporu**, protože bez ní by toto vydání vznikalo ještě složitěji.

Jelikož máte toto číslo opět zdarma, nejlépe nás podpoříte tím, že nám jej pomůžete šířit mezi svými přáteli a kamarády.

Vaše připomínky a náměty nám můžete zasílat na adresu redakce: redakce@focusmagazine.cz

[Google+](#)

[Facebook](#)

Podpořte nás na sociálních sítích

FOCUSmagazine
5. číslo vyšlo: 3. 4. 2013
počet stran: 100X
cena: zdarma

vydavatel:
ZULU Group, spol. s r.o.
Pod Vinicí 27a, Praha 4

šéfredaktor:
Martin Kamín
734 483 779
martin.kamin@focusmagazine.cz

redakce:
redakce@focusmagazine.cz

grafika:
Petra Jadlovská
Martin Kamín

design a idea:
Martin Kamín

www.focusmagazine.cz
© 2013, ZULU Group, spol. s r.o.
© 2013, autoři fotografií

F
O
C
U
S
M
A
G
A
Z
I
N
E